

FOUR GREAT HEROES OF CHARITY

By
M. RAJAMANIKKAM
TAMIL PANDIT T H S SCHOOL
WASHERMANPET

K. PALANIANDI PILLAI & CO.,
PUBLISHERS,
TRIPPLICANE, • MADRAS

6400

நாற்பெரு வள்ளல்கள்

(குறிப்புரையுடன்)

7/3

1112 9482

மா இராஜமாணிககம்,

தமிழ்ப்புலவர், சா. தியாகராயர் கலாசாலை,
வண்ணாரப்பேட்டை, சென்னை.

121

கே பழனியாண்டிப பிள்ளை கம்பெனி,

திருவல்லிகேணி, சென்னை.

இப்புரிமை]

1931

[விலை அறு 7

Approved by the Text-Book Committee

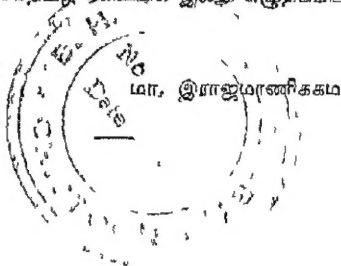
Vide Fort St George Gazette Page 615

Dated 11th November 1930

முதற் பதிப்பின் நூனமுகம்

இச சிறு நூல், கன்னலங் கருதாத் தனிப் பெரு வள்ளல்களாய்த் தமிழ் நாட்டில் பெருமை யுற்று விளங்கிய ‘பாரி, ஆய, அநிபன், குமணன்’ எனப்போது வாலாற்றைக் கூறுவது இஃது, புற நானூற்றைப் பெருமபான்மை தழுவிடும், அகநானூறு, நற்றிணை முகலிய பிற இலக்கியங்களைச் சிறுபான்மை தழுவிடும் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளன இதில், பண்டைத் தமிழ் வேங்கா, வள்ளல்கள், குடிகள், பரிசிலா, புலவா என்ற இவர்களுடைய நாகரீக வாழ்க்கையும், குணநிசபங்களும், நிலப்பகுதிகளின் சோற்றம், இயற்கை வனப்பு முகலியனவும தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன இம் நூல், இறுதியில் அருமப்தங்கட்குப் பொருள் பெற்றுள்ளது மாணவ வுல்கம் கற்றுப் பயன் அடையவேண்டு மென்ற கருத கோடு சீரிய செந்தமிழ்நடைபில் இஃது எழுதப்பட்டதாகும்

நகராணாகம், }
வண்ணை }

[இந் நூலைப்பற்றித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ந மு வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் இந் நூலாசிரியருக்கு எழுதிய நிருபம்]

‘பழனி விலாசம்’
தண்டையாரப்பேட்டை,
15—2—30

அன்புள்ள நண்பரே,

தமது ‘நாறபெரு வள்ளல்கள்’ என்னும் நூலினைப் படித்துப் பார்த்தேன் தமிழகத்திலே வரையா வள்ளன்மையுடன் விளங்கி, இணையின் றுயராத புகழால் என்றும் பெரெழுது நிற்கும் பாரி, ஆப, அடிய மான்—அஞ்சி, குமணன் என்போரின் வரலாறுகளைச் சுவை இலக்கியங்களின் ஆராய்ச்சி கொண்டு இனி னுரைக்கும் இந் நூல் உபர வகுப்பு மாணவர்கள் விரும்பிக் கற்றற் குரியதாகும் நீங்கள் இதுபோலுந் பல ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுதுமாறு செந்தமிழை தெய்வத்தின் நிருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்

ந மு வேங்கடசாமி நாட்டார்

இரண்டாம் பதிப்பின் நுண்முகம்

—

‘நாறபெரு வள்ளல்கள்’ என்ற பெப்போடு மிளிர்
 ரும் இச சிறு நூல் ஆனரோட்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட
 மையின், இதுபோது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவந
 னுளது இத்ககைய சங்க நூல்களால் தழுவப்பட்ட
 சிறு நூல்களை எழுதுமாறு எனனை இஃது நுறையில் ஊக
 கிய தமிழ் அறிஞாக்கும், என்னகததே இருந்த இனப
 மனிகும நிருவருளுக்கும், இச சிறு நூலைப் படித்து
 மகிப்புரை தந்த தனித தமிழ்ப் பேராசிரியர் ந மு
 வேங்கடசாமி நாட்டா ரவாகடும், எனக்குத் தமிழறி
 வை முண்டாக்கிய எனதாசிரியர் காரதை, தமிழ்ச்
 சங்கப் புலவர் ஆர் வேங்கடாசலம் பிள்ளை யவாகட்
 கும், இந் நூலை எழுத எனக்குப் பேருதவியா விருந்த
 எனதாசிரியர். கோ இராமலிங்கத் தம்பிரான் அவாகட்
 கும், இது போன்ற நூல்கள் பல வெளியிட்டு மாண
 வர்களுத் தமிழ்ச் சுவையூட்டும கே பழனியாண்டிப
 பிள்ளை கம்பெனியாருக்கும் எனது வணக்கம்
 உரியதாக,

நகராஞ்சுகம், }
 வண்ணை }

மா இராஜமாணிகம்.

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1	வேள — பாரி .	1
2	வேள — ஆப ..	25
3.	அதிபமான மெடுமானஞ்சி .	41
4	குமணன	73
5.	குறிப்புரை , .	101

1. வேள் — பாநி

நாற்பெருவள்ளல்கள்

I. வேள்—பாரி

1. தமிழ்நாடும வேளிரும்

அமிழ்நிற சிறந்த தமிழ்மொழியை வளர்த்த
வர்கள் வேர் சோழ பாண்டியமன்னும் முடியுடை
வேந்தரன்றி, 'வேளிர்' என்ற ஒரு வகுப்பாரு மிருந்
தார வேளிரைத் தென்னாடு மூவேந்தர் பெரிதும்
ஆதரித்தனர் வேளிர் து மகனிரையும் மூவேந்தர்
மணம் புரிந்து கொண்டனர்

இவ்வாறு, ஆட்சி புரிந்த வேளிர், வரைபாது
வழங்கும் வள்ளன்மையாலும், அரசரால் பெற்ற
வரிசைகளாலும், தண்ணீரியாலும், வலிமையாலும்,
பண்டுதொட்டே நம் தமிழ்நாட்டில் பெரும் புகழ்
பெற்று விளங்கினார் இவர்களைப் பாடாத புலவர்கள்
இலா என்றால், இவா தம் பெருமைபைப் பகரவும்
எனிகே? இவ வேளிரும் இவா தம் மகசூறும்
தமிழ்புலமை பெற்று விளங்கினார். இத்தகைசு

சிறப்புடை வேளிரகளில் மிகுச் சிறந்தோராகக் ,
தப்படுபவா எழுவா அவர்கள், 'பாரி, ஓரி, மலைபல
எழினி, பேகன், ஆய, நளனி' எ

இவ்வெழுவரில் ஒருவனானவனும, புலவாக வெ
யனாய விளங்கிவனும், யாவராலும் போற்றபட
பவனுமான 'பாரிவேள்' எனப்பவனது வரலாறாக
கூறுவோம் இவ வேளிராயளுடைய வரலாறுக
'இதுமுதல் இதுவரையில்' என்பதாக வரலாறுக
கூறுகக்கூக ஆகாரங்கள் இனம்பாபல், புலவர
பாடப்பட்ட செய்புடக்கி விருந்தே ஒருவாறு இவா
தம் வரலாறுகளை அறிப்பவேண்டும்.

2 பறமபு நாடு

'புரிசைப் புறத்தினிற் சோனனுஞ் சோழனும போபுரிய
இரியச் சயங்கொண்ட போழ்தினில் யாமினி நீங்கிவினெப
பரிசுக்கு நல்ல கவிபாடி னாலவரும் பாகயமென்றே
வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே "

—பாண்டி மண்டல, 'நகர்,

இச் செயலாளால் வேள்-பாரி பாண்டியநாட் டைச்
சோதகவன் என்பது அறிப்பப்படுகிற ஒ இவனாக
குறிமையாபிருக்க நாடு 'பறமபுநாடு' எனப்படும்
ஆதலின், பறமபுநாடு பாண்டியநாட்டைச் சோதக
நாகும் 'பறமபு' எனலும் அழகியமலை ஆக நாட்

யில் உள்ளது அஃது இக்காலத்தில் 'பிரான்மலை' என வழங்குகின்றது. 'புரப்பா' சிலா பறமபுநாடு வளத்தில் மேம்பட்டிருக்கது, இனிய பூஞ்சுனைகளையும் பூஞ்சாலைகளையும் மிகுதியாகக் கொண்டது இப்பறகை யமைப்பால் அப பறமபுநாடு பல புலவாகடரூப பாழுது போகதை உண்டுபண்ணி வந்தது என்னலாம் பல வளங்களாலும் சிறந்த அப பறமபுநாடு 'சுன்னகுகதே' முநதுது ஊர்களைக் கொண்ட காசும். அந்நாட்டிற்கு நடுநாயகமாக இருக்கது பறமபுமலை முங்கில்களும் பலா மரங்களும் இனிய பூஞ்சுனைகளும் மிகுதியாக அம்மலையில் உண்டு.

பறமபு மலையீது ஒரு போ அரசன் உண்டு. அவ்வாணில் வேள் - பாரி என்பவன் சுன் குடிகளோடு வாழ்ந்து வந்தான் இப்பறகை யமைப்பாலும் செயற்கை யமைப்பாலும் அவ்வாண் பாரப்போ உள்ளத்தைக் கவரும் கட்டழகு வாயந்தது குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருகம், நெய்தல் என்ற ஐந்திடங்களி லீழையும் பொருள்களையும் அவ்வாணுள் காணலாம் அதனை நவமணிகதிரள் நிறைந்த நறபெட்டியென்னலாம் அவ்வாண் அரசனது அழகிய அரண்மனைப்படிம, அழகு சாலைகளையும், பெருக்கிச் சாலைகளையும், குடிகளின் இல்லங்களையும், சிங்கார மாண்டபங்களையும், பலாமரத் தோப்புகளையும் தன் அடிக்கே கொண்டது என்றும் வறறுத்தும், இனிமை பயப

பதுமான குகிராக நிரோயுடைய பூஞ்சுளையொன்று
அவ்வரணுள் இருந்தது.

“கடுமபரிப புரவிக ஸகவண பாரி
தீமபெரும பைஞ்சுணைப் பூசக
தேவகமழ புதுமலர் நாறுமிவன தூதலே”

—உருநாணுறு

அவ்வாண் அதிக காவலைக் கொண்டது,
‘
ஒளளிழைக் குறுமகள்
பேரிசை யுருமொடு மாரி முறைய
பவகுடைக் கள்ளின் வணமகிழப் பாரி
பவ்வுறு குன்றம் பேரஸ்ப
பெருநகலி நெய்திய வருங்காப் பினனே”

—நற்றிணை

3. வேள—பாரி

இவன் கடையெழுலள்ளைகளில் ஒருவன், ஆரிர
சத்தி எண்ணுந்து ஆண்டுக்கடகு முறப்பட்டவன். இவன்
நல்லொழுக்கம் வாய்ந்தவன், குடிகளை அன்போடு
அருளோடு காத்து வந்தவன், இரப்போரைக்
காணச் சூடியான், யார் எதை வேண்டினானோ
‘பெறுக’ என்று அன்போடு கூறி அவர் வேண்டுவதை
அளிப்பான் இவனைப் பாடாத புலவர் இல்லை, எங்கா
மூர்த்தி நாபனாரும தமது தேவாரத்தில், “கொடுக்கி
லாசனைப் பாரியே பென்று கூறினுங் கொடுப

பாரிலை” என்று கூறியுள்ளாரா கொடையிற சிறகது வினங்கிய வள்ளல்கள் பலர் இருந்தும், அப் பெரி டீரா பாரியை உதாரணமாகக் காட்டியதேன? அவன் அக் காலத்து வள்ளல்கள் அனைவரினும் மேம்பட்டு விளங்கியதாலன்றோ?

“புலங்கு நாக இரவலா செலினே
வரைபுரை களிற்றெடு நன்கல னீயும்
உரைசால் வளபுகழ் பாரி”

—அகநானூறு

என்று நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த மெல்லியரான ஓளவையாரால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றதன் இப் பாரி வேள

இவன், பைந்தமிழ்ப்பாவலா போற்றும் ‘கபில’ என்னும் புலவா பெருமானின் ஆருயிர் நண்பன் அகநூல், இவன் ஒழுகுகத்திலும் குணத்திலும் மேம்பட்டவன் எனபது வெள்ளிடைமலை இப் பாரி, விலலும் வேலும் கழலும் கண்ணிபும் காரும் ஆரமும்தேரும் வானும் உடைய குதுசில் மனைவன் இவன் நாட்டையும் பொருளையும் படைபையும அநிகழ் பெற்றயிலனாயினும், இவனது வள்ளன்மை மூலே நான் வள்ளன்மையினும், தலைமைபுறது விளங்கியது.

இவனது மனைவி கணவன் கருகதுக கிசைந்த காரிகை.

பாரிவேளுக்குப் பெண்மக்கள் எருவா இருந் தனர். அவர்கள் கலவியில் கலைமகளையும் அழகில் அலைமகளையும் பொறையில் மலைமகளையும் ஓத்திருந்தனர். அவர்கள் கமது இளமையிலேயே கபிலா பெருமானிடங் கலவி சுறது, கவிபாடும ஆற்றலையும் பெற்றது செந் தமிழ்ச் செலவியராய் விளங்கினா

பாரி, மனமொத்த கனது இல்லாளுடனும, பெண்மணிகளுடனும, உயிர நண்பரான கபிலருடனும காலங்கழித்து வந்தான்

4 முலலைக்குத் தோ நல்கியது

உமபாகா வணைய கையனாகிய பாரிவேள் கனது பொற்றோ ஊரது வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான் பறமபுமலையை படுத்த பெரிய காட்டில் பலவகைப் பட்ட கொடிய விலங்குகள் அழகுகடி மலைநாட்டா ளைத் துன்புறுத்துவதுண்டு மலைச்சாரலின்கண் வாழும் மக்கள் வளர்த்து வந்த ஆடு மாடுகளை அழகுகடி, புலி முதலிய விலங்கினங்கள் கவாநதுகொண்டு போவதுண்டு கன நாட்டுக் குடிகளுக் கேற்படும இன்ப துன்பங்களுக்கு அரசன் உரிமைபுடையவன் அன்றோ? அதனால், கன குடிகளுடைய துயரைப் போக்கக் கருதியே பாரிவேள்தன் விலலும் வாளும ளந்தி, விலங்குகளை வேட்டையாடச் சென்றான்

வள்ளல் பலவகை மிருகங்களை அம்பெயது
கொன்றான், தனமனம் மகிழ்மாறு அன்று வேடடை
யாடினான் ஆடியபின்னா, அவன் தன் தோமீது
இவாநது வந்துகொண்டிருந்தான் அவ்வாறு அவன்
வருகையில், தன் நாட்டு வளப்பத்தைக் கண்டு மகிழ்
பவன் போல் இருப்பதற்குள்ளும் ஊனறிய பாவை
புடனிருந்தான் அவன் ஓர் இடத்தில் முல்லைக்
கொடி பொன்று படாகறக்கு ஏற்ற கொழு கொம்பு
இல்லாது, வெயிலாலும் காற்றாலும் துன்புறுவதைக்
கண்டான். உடனே அவ்வள்ளல் அம் முல்லைப்பருகில்
தன் தேரை நிறுத்தினான், கீழிரங்கினான், முல்லை படும
துன்பத்தைக் கண்டான், அவனதுமனம் மயக்கங்
கொண்டது, கண்களில் நீர்த்துளிகள் துளித்தன
பிறா தூயாம் காணச் சகியாத அவன் “அந்நோ!
இது கொடியை இதுவரை யாரும கவனிக்குவதில்லை
யோ? செடி கொடி முகலியவைகட்கும் உயிர் உண்
டென்று கூறுகின்றனரோ! இக்கொடி, படாகறகேற்ற
கொழுகொம்பு இல்லாது இவ்வாறு வாடுகின்றதே,
என் செய்வேன்?” என்று இரங்கமுற்றவனாய்க் கொம்பு
பொன்றதைத் தேடி அங்கும் இங்கும் அலைந்தான்
கொடி படாகறகேற்றகாக உள்ள கொம்பு கிடைக்கப்
பெறுது மனம் வருந்தினான் “யான் என் செய்வா!
ஏற்ற கொம்பு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையே இதன்
வாட்டத்தைக் கண்டு, இதற்கு உதவி செய்பாதி
யான் செலுதுதல் அழகோ? அவ்வாறு யான் சென்

முலும், என மனச்சாட்சி என்னைச் சுட்டெடுக்கமுே.
 பிறா துயரங்காணச் சுகியாத தன்மை வாயந்த
 யான, இச்சமயத்தில் இம் முல்லைக் கொடிகு ஏற்ற
 உதவி செய்ய வகையறியாது தயங்குகின்றேன்”
 என்று கூறி வருத்தமுற்றான். பின்னா ஏதோ
 யோசித்தவனபோல, அவன் களிப்புறலு, “ஆ!
 மறந்தேன், எனது பொற்றேரை இம் முல்லைக்கொடி
 படாவதற்கு ஆதரவாக வைத்துவிட்டுச் செல்வேன்,
 இஃகே சரிபாந்து” என்று கூறிக்கொண்டான்
 உடனே அவன் தன் பொற்றேரைச் சிறிதும் முன
 பின் யோசிப்பாது, காற்றால் அலைப்புண்ட அம்முல்லைக்
 கொடிக் கருகில் நெருங்க வைத்தான ஆடிக்
 கொண்டிருந்த கொடி இவிகாய்ப் படருமாறு, தன்
 தோமீது அதனை எடுத்து விடுகதான்

தேரை முல்லைக்கு நலகியதால் அவன் அவ
 விடத்தினினதும் புறப்பட்டு, வெயிலால் மண்டை
 வெடிக்கவும், கால்கள் கொப்பளிக்கவும் நடந்து
 சென்று தன் அரண்மனையை அடைந்தான் அவ
 வளளல் பெருமான செய்த இவ்வரிய செயல் பல
 னுலகளில் பல அறிஞராத பாராட்டப்படுகின்றது

“சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தோ நலகிய
 பறம்பிற கோமான பாரி” —

—சிறுபாற்றுப்படை

“புகதலை யறாஅப புனைகொடி மூலை
நாகதழும் பிருப்பப பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தோ கொள்கெனக் கொடுக்க
பாகதோறகு சிறப்பிற் பாரி” — புறநானூறு

“மூலைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போலையும்”

— புறப்பொருள் வேண்பொழை

5 கபிலர் புகழ்மொழிகள்

கபிலா பாரிவேனது அருங்குணங்களைக் கண்டு அவைப்போது புகழ்பவா அவா ஒருகால் பாரியி ன்து வள்ளன்மையைப் புகழ்பவராய், “நல்லன் வென்றும் தீயனவென்றும் சொல்லப்படுவன சூடும மலர்கள், அவையிணைநூர் வேறான எருங்கம்புகுக ளாயினும் ஒருவனுடையனவற்றைத் தெய்வங்கள் கிருமபே மென்று சொல்லாவாம் அதுபோல, அறி வில்லாதாரும் அறப்பகுண் பூடையாரும் சென்றாலும் பாரி அவாகடஞ் பொருள் நதலில் தவறான். இவ்வுலகத்தைக் காப்பதற்கு மாரியுண்டு அநாவநம் இருக்கச் செவ்விய புலமைவாய்க்க அறிவுடையோர் ‘பாரி, பாரி’ என்று சொல்லி, அவனது பல புகழையும் வாழ்கந் அவ்வொருவனையே புகழ்வா இகஞ்ஞல் மாரியினது வள்ளன்மையை விடப் பாரியது வள்ளன்மை மிக்க சிறந்ததென்பது வெள்ளிடைமலை பறப்பு நாட்டில் மிகுஞ்ஞல் மரங்கள் சேருண் மரங் களே அவற்றைக் குறத்தியா எரிககின்றனர் சந

கன மரங்களை பெரிதல்லால் உண்டாகும் புகை அருகேயுள்ள வேங்கை மரத்திற படியும் இக்ககைய வளம்பொருந்திய பறப்பு நாட்டைப் பாரி, பாடுவாக குப் பரிசிலாக்க கொடுத்து விட்டனன். இவனது பரந்த சிறகையையும் விரித்த நோக்கத்தையும் நற்குண நற்செயல்களையும் என்னென்பது¹ என்று கமககுள கூறி வியந்தாரா.

அவா ஒரு நாள ஒரு விறலையா சந்தித்தாரா அவள் விரைவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தாள் கபிலா அவளை நோக்கி, “ஒளிகூடிய நுகலையுடைய விறலி, உயரந்த பறம்புமலையினது காவலனும, அவனுடைய மலையினது சிகரத்தோறும் இழிந்தரும நீரினும் மிகக் இனிய மென்மையுடையவனுமான பாரி பக்கலிலே நீ பாடிச் செல்வாய், அவ்வாறு செல்வாயாயின், எய் மன்னா பெருமான்ிடமிருந்து சிவந்த அணியைப் பெறுகுவை, வேண்டுக பரிசிலையுடையலாம்” என்று, பாரியினது வள்ளன்மையைச் சீர்தூக்கிப் புகழ்ந்தாரா.

விண்ணவரும் மண்ணவரும் புகழ்ந்துபோறதும் படி, பாரி தனக்கு உரிக்காவிருந்த முறதூறு ஊர்க்கையும் தன்னைப் பாடிவந்த இரவலாக்கே அளித்து மகிழ்ந்தனன், பிறா நன்மை பெறுவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்த பாரிவேளது புகழ் சொல்ல வொம் எனிகோ?

6 மூவேந்தர் முறறுகை

‘பொருமை’ என்பது மக்கள் மனத்தே யுண்டாகும் ஒரு தீய எண்ணம் அஃது அறியாமையால் உண்டாவதேயன்றி வேறன்று கற்றோராயினும் கல்லாராயினும், வறிஞராயினும் செல்வராயினும் இஃதீய எண்ணம் இல்லாதார இலா பிறந்து செல்வப் பெருக்கைக் கண்டு, அவரீது பொருமை கொள்வா பலர் பிறந்து கல்வி பயினைவப் பார்த்துத் தமரின்மேம்பட்டவராய் அவர் விளங்குதலைக் காணச் சகியாகா பலர் பிறந்து கொடைத் திறத்தால் எய்தும் புகழைக்கண்டு அவரீது பொருமை கொள்வா சிலர் வேறகராயினும், முறறும் துறந்த பெரிபாசராயினும் இப் பொருமை என்னும் கொடிய பேய் அவர்களைப் பிடித்துத் தன ஆட்சியைச் செலுத்துகின்றது.

தமிழ் நாட்டில், ஆண்டுவந்த சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் முடியுடைத் தமிழ் வேந்தர் மூவரும் இப்பொருமை என்னும் பேய்க்கு ஒருகால இலக்காயினர் அவர், பாரிலேனது வள்ளன்மையால் உண்டான குற்றமற்ற புகழைக் கேட்க ஆற்றாராயினா பாரியின புகழ், காரற்றனது உலகு முழுதும் பாரது செலுத்தலுபோலத் தமிழ் நாடும்கூடப் பார்த்து யாவரும் அவனது கொடைத் திறத்தை வியர்க்கார் குறுநில மன்னர் அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

பொழுமை கொண்ட மூவேந்தரும் ஒன்று
 'சோந்தி தகதம் தானையோடு சென்று பாரியைப்
 'போரில் வென்றுவிடக் துணிந்தனர் அவர், கடல்
 போன்ற தம் சேனைகளோடு பறம்பு நாட்டை யடைந்த
 தனர், பறம்பு மலைபாளை முற்றுகை யிட்டனர் இச்
 செய்தி பாரிக்கு எட்டியது வள்ளன்மைநிற நிறந்த
 பாரிவேள மூவேந்தர் செய்கைக்கு வெகுண்ட லன்
 அவர்களை எதிர்த்துவின, தனது அரணுக்கு ஏற்ற
 பாதுகாவலை வைத்துக் கன் அரணமனையில் இனிமருந்
 தான் அரணில் உள்ளாராகு வேண்டிய உணவுப்
 பொருள்கள் பாவும அரணுள்ளேயே இருந்தமையால்,
 பாரியும் அவனுடைய குடிகளும் துன்பமின்றி இன்பத்
 துடன் இருந்தனர்

சில மாதங்கள் சென்றபின்னர், அரணுள் இருந்
 தவர்களுக்கு உணவுப்பொருள்கள் குறைவாக அங்
 கமையப் புலவர் பெருந்தகையான கரிலா, தாம்
 வளர்த்துவந்த எண்ணிறந்த கிளிகளைத் திரைதோறும்
 அரணுக்கு வெளியே விடுவார் அவை விளை நிலங்
 களுக்குச் சென்று நெற்கதிர்களைக் கொண்டு மீளும்
 அவற்றை அரிசிமணிகளாகக் அரணில் இருந்தோர்
 உண்டு வந்தார்கள்

இவ்வாறு பல நாட்கள் கழிந்தன. கரிலா
 முதலாக அரணுள் அகப்பட்டோர், 'இனி உணவின்மறி
 வருந்த நேரினுமே நேரம்' எனப் பயந்தனர். மூவேந்த

ரும பாரியை வெல்ல இயலாது மனஞ் சலித்தனா
 அவ்வெலவையில், புலவா பெருமானாய் கடிலா அரண்
 சுவாமிந் நின்று, முறறுகையிடடிருந்த மூவேந்தரை
 நோக்கி, “தமிழவேந்திர, பாரியின அரணை வீணேமுற
 றுகையிட்டுச் சலித்திர அவனது பறம்பு இரங்குகக்க
 கது அது உழவரால் உழுது வீணாகப்படாத நானரு
 வீளையுளையுடையது அவறறுள், முதலாவது, சிறிப
 இலையுடைய மூங்கிலநெல் வீளையும், இரண்டாவது,
 இனிய சுணையுடைய பலாவினதுபழம் ஊழுகும்,
 மூன்றாவது, கொழுவியகொடியையுடைய வளனிகுகுழ
 றுது காழவிருக்கும், நான்காவது, இம் மலையரணில்
 தேன மிகுளுளது பாரியினது பறம்புமலை அகல்
 நீள உயரத்தால் வானிடத்தை யொக்கும். இம்மலையில்
 உள்ள பைஞ்சுனை வானகநின்குண உள்ள மீனை
 யொக்கும் இத்தகைய இயற்கை வளங்களைப்பெற்ற
 பறம்புமலையில் உள்ள பாரிவேளை நீலிர் வெல்லுதல்
 எனிகன்று பெருமையைக் கொண்ட முரசினை யுடைய
 நீலிர் மூவேந்தரும் முறறுகையிடினும், மிகுந்த
 யானைப்படை தோப்படை யுடையோயினும், உய
 கள் முயற்சியால் இம் மலையானைக் கொள்ளமாடமா,
 நுமது வாள வலியால் எம்மாசன தளரான அகளை
 யான நனரு உணருவேன யாழை வாசித்து நம்
 சேறலிபா பின்வர ஆடிக்கொண்டும பாடிக்கொண்டும
 அவனிம நீலிர் சென்றால், அவன் உறுகடமு
 நாடடையும் மலையையும் பரிசிலாகத் தருவன் அவ

வாறு செய்பாது எதனை காலம் முறையாகையிட டிருந்
தும் பபன் அடைபாடடடா மறுவலும் கூறுவேன்
கேளும் இப் பறம்புநாடு முந்நூறு ஊர்களை யுடை
யது இது குளிராக நல்ல நாடு, அம் முந்நூறு ஊர்
கூடையும் பரிசிலா பாடிப் பெற்றனா அப் பரிசிலா
போன்று நீங்கும் பாடுகிராயின, நாமக்குப் பறம்பு
மலையனறிப் பாரியும் நாமும் உள்ளோம்," என்று
பாரியது வள்ளன்மையையும், மலைநாட்டு வளமையையும் கூறி முடித்தனா

அவா கூறியவை உண்மையெனவே முவேந்தரும்
உணர்ந்தனா, ஆனால், பாரியை எவ்வாறு
முனும் கொல்லவேண்டுமென்று ன்ற ன்ணிகுகொண்ட
டனா, கங்கனிடம் குடிக்கொண்டிருந்த பொருமை
காரணமாக, ஏகோ ஒரு குழாசி செயது பாரியைக்
கொன்று விட்டனா இவ்வலாகது இனிமைய விளங்
கிய பாரியேன அறிவித்தது பொருமைநின் வயப்
பட்ட முவேந்தரால் மாண்டதைக் கண்ட அவனது
ஆருயிர் மனைவி உயிர்த்தாள்

7 கபிலர் புலம்பல

பாரிகு உயிர் சண்பசான் கபிலா, நமது நண்ப
னும் கொடைவள்ளலுமான பாரியேன உயிர் நீதிக
தைக் கண்டு பெரிதும் வருந்தினா. அவா அவன்
புகழைக் கூறிப் புலம்புவராய், "அழகிய பாரியேனது

பறம்புமலையில் உண்டாகும் தேறல் பாரிபோல இனிமையானது, அவன் இறந்தகால அது கழிந்தது, பறம்புநாட்டு மகளிர மிக்க அழகுடையவர்கள், குளிராக கண்ணியுடையவர்கள், இனிய முறுவலையுடையவர்கள், நெடுவரையேறி முனடி வேரத்தனது கவிமாவை எண்ணுவா, எம் வேரத்தன இறந்துபட்ட இப்போது நாதநிலை குப்பையேறி உமணர் உபபுச செலுத்தும் சகடகை எண்ணுவா ரோவேன, யான, என் வாழ்நாட்கள் கெடுவதாக, புதுவருவாய இடையழுது வரும அகன்ற நாடு பகைவா கொள்ள வாயிறதே!

சனிமீன புகைகளோடு கூடிப் புகைநகரலும், எல்லாக நிசைகளிலும் புகை தோன்றினும், தென நிசைக கண்ணே உள்ள 'வெள்ளி' போகது உறினும், பாரிவேளது நாட்டுவளம் வறறுது, வயல்களில் கிளைவு அதிகமாக வுண்டாகும், புட்பங்கள் அலரும், பெண்கள் வருகதம் இன்றிக் குழவிகளை யீனுவாக்கள், மழை ஒருபோதும் அவனது நாட்டில் பிழைக்காது பாரியது வள்ளன்மையன்றே இவற்றிற்குக் காரணம்! இக்ககைப் மன்னன் மாண்டனனே! எட்டாம் பகதந் துப் பிறைபோலும் வளைந்த கரைகளையும் தெளிந்த நீரையும் உடைய சிறிய குளம் பாதுகாப்பார இல்லா மையால் உடைந்துவிடும் போலும் கூரிய வேலையும் திரண்ட கோளையும் உடைய பாரிவேளது குளிராக பறம்பு நாடு இனிச சோகெட வேண்டியதே. பாடி

யது பெருமையை யான் என்னென்று இயம்புவேன
நிழல் இல்லாத நெடிய வழியிலநின்ற தனிமாமபோல
முரசையுடைய அரசரினும் மிகுந்து இரவலாகு
வழங்கும் வண்மையை யுடையன் பாரி, அவனது நாடு
முன்பு, மெல்லிய நினைபாகிய புதுவருவாயையுடை
யது, வேங்கை மாநகரையுடையது, கநிரினது அடி
யும் கலைபும் ஒழியாமல் மிகக் காயக்கும் பயிர்களை
வயலிடங்களில் உடையது வரகு அதிகமாக விளை
வதும அவரைக்கொடிகள் அதிகமாக உள்ளது
மாகிய இந் நாடு இனிக் கெடும போலும்” என்று
நாட்டையும் பாரிபாரும் நினைந்து நினைந்து மனம்
வருந்திப் புலம்பி யழுதார்

8 கபிலரும் பாரிமகளிரும்

பாரி இறந்ததும் கபிலா இறந்திருப்பாரா. ஆனால்
பாரி அவரை அங்ஙனம் செய்பவரிடமல் தடுக்கமை
யாலும் பாரியின் மகளிரிருவரையும் காப்பாற்றுவாரா
இனமையாலும், அவர்களை மணஞ்செய்து கரும்
வரையில் தாம் உயிருடன் இருக்கவேண்டும் என்று
அவா தீர்மானித்துக் கொண்டார் அவர்களுக்காக
கக்க அறிவும் பெருமையும் உடைய கணவனைத் தேட
நினைந்து, அவர்களை பழைகதக கொண்டு பறம்பு
நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டார் புலவர். அவ்வாறு
புறப்படுமபோது பாரியை நினைந்து புலம்பினார் ,

அவனது வள்ளன்மையை நினைந்து வருந்தினா, பறமபு அரணைத் திருமபிக் திருமபிப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீர் ஆராயப்பெருக ஆற்றெழுந்த துயரால் உள்ளத்தினினமும் பொங்கி பெழுந்த அன்பு டைய பாடல்களால், பாரியையும் பறமபு மலையையும் நாடடையும் புகழ்ந்துகொண்டே சென்றனர்

சென்று, ஓர் ஊரில் அனாதிரவு தங்கினா. அவ்விரவு நில்லாத தோன்றியது அந் நிலைவாக காண்ப பாரி மகளிரா, காம அகறகு முந்திய நிலாக்கால்க்கில் தமது அரணுவளே தங்கையோடு இனிதே வாழ்ந்த தையும் அடுக்க நிலாக் கால்க்கு, தாம தந்தையை யிழந்து, தங்களை பறமபையும் இழந்து தயியராய்ப் பிறா இருப்பில் தங்க நின்றதையும் எண்ணி எண்ணி வருந்தினா அவர்கள் மனமுருகி,

“அறறைத் திங்க எவ்வெண் ணிலவின
எங்கையு முடையேம, எங்குள லும் பிறாகொளரா,
இறறைத் திங்கள இவ்வெண் ணிலவின
வென்றெறி முரகின் வேந்தரென
குன்றுங் கொண்டரா, யாம எங்கையு மிலமே”

என்று பாடிப் புலம்பினா.

பின்னா, கபிலா அம் மகளிரை யழைத்துக் கொண்டு பலநாட்கள் வழிநடந்து, ‘இளவரசிகளோ’ என்னும் சிறற்றசனிடம் சென்றனர் அவன், ‘நா னன்’ என்னும் வேளிராகுலத் தலைவனது வழிக்

தோன்றலு அவன் கபிலரை வாவேற்றான் கபிலா
 பாரிமகளிரை அவனுக்குக் காட்டி, “முகிலாலும் உச்சி
 யறிப்பபடாக உயராக மலைக்குத் தலைவ, நினை
 குளிராத மலையின்கண் ஓங்கிய பசிப இலையையுடைய
 பலாமாங்கனின் பழத்தைக் கவராதுகொண்ட
 ஈடுவன் சிவந்த முத்தையையுடைய தன்னு மந்தி யுடனே
 சோரதுவாழும் அப் பலாமாங்களை மிகுளுடையாய ி,
 நினைததைத்தின்று களித்த நெருப்புப் போனும்
 தலைபையுடைய நெடிய வேலினையும், களத்தைத்
 தனதாகக்கொண்டு வெகுளும் கறுகண் யானைய
 யும், விளங்கிய மணிகளால் செய்யப்பட்ட வளைந்
 ஐயாண்களையும் உடைய விச்சிககோலே! மிகக்
 விளைதலையுடைய நாடையுடையோய! பேரில
 பகைவெனகாது மிடுக்கை படக்குபவனே! இம்
 மகளிர, கொடிமுலை களை நாதமுபபேறப்
 பாடாநிருத்தம் மணிகள் ஒலிக்ரும நெடிய கேரைக
 ‘கொளக்’ என்று சொல்லிக் கொடுத்த வள்ளன்மை
 யிற சிறந்த வேள்-பாரியது பெண்கள் யான பரி
 சிலன், அதுவனநியும், நிலைபெற்ற அருகணன் ிபோ
 பகைவரைப் போர செய்யும் முறைமைபாற பொருது
 தாழ்விக்கும் மேனமையுடையோன ஆதலால்,
 நினக்கு யான தருவதைக் கொள்வாயாக,” என்றா

பாரிமகளிரைத் தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளு
 மாறு புலவாவேனுடுகின்றா என்பதை உணர்ந்தான்
 இளவரசிககோ முவேந்தாக்கும் பகைவனான பாரியி

னுடைய மகளிரைத் தான் மணந்தால் அகில
என்ன தீமை விளைபுமோ என்று பயந்தான் அவ
வேள கபிலரை நோக்கி, “புலவீர, இப் பெண்
மணிகளை யான மணந்துகொள்ள இயலா கநிலையில்
உள்ளேன்” என்று உறுதியாய்க் கூறினான்

கபிலர், அம் மகளிரைப் பழைத்துக்கொண்டு,
கொடையாளிகளுள் ஒருவனான ‘இருங்கோவேள்’
என்பவனை யடைந்தார் அடைந்த புலவர் அவ
வளவலை நோக்கி, “மாலையையணிந்த மாணையை
யுடைய இருங்கோவே, நீ, வாட்பக்கத்து முனிவ
னுடைய ஒமகுண்டத்தில் தோன்றித் துவாரபதியென
னும படை வீட்டையாண்டு வளள்ளமையீற சிறந்த
நாற்பத்தொன்பது கலைமுறை கொண்டு தொடடு
வந்த வேள்களுள் வைத்துப் போற்றற்குரியாய் வெற
றிப் போரையுடைய தலைவ! புலிகடி மாலே! வாளுற
கணிகப்பட்டுப் பெருங்கடல் சூழாத இப்பூவுலகத்தின
கண் அணுகுதற்கரிய வலிபையுடைய பொன்னுண
டாகும் பெரிப மலைக்குத் தலைவ! வெற்றிவேலைத்
தாங்கிய பகைவா அஞ்சும் படைக்கும் கேடிலலாத
நாட்டிற்கும் உரியவனே! என்னுடன் வந்துள்ள
இம் மகளிரா யாரென்று வினவுவாயாயின், இவா தாம்,
ஊர்கள் எல்லாவற்றையும் இரப்போர்க்கு வழங்கித்
தேரை முல்கைக்கொடி க்கு வழங்கியவனும, தெரலை
யாத நல்ல புகழையுடையவனும, பறம்பிறகுத் தலை

வனுமான பாரிவேளது பெண்கள் யான் இவா
பிதாவின் தோழன்; ஆதலால், இவா எய் மகளிரா
ஆவா, யான் இவரை நினக்குக்கூர், நீ இவரைப் பெற
றுக்கொள்வாயாக,” என்று இருங்கோவேளது புக
ழையும் பாரிவேளது புகழையும் காய் மேற்கொண்
டுள்ள வேலையையும் கூறி: அப் பெண்களை மணந்து
கொள்ளுமாறு வேண்டினான்.

இருங்கோவேளும், இளவிசைக்கோவைப் போல,
முழுவதற்குந்ருப் பயக்கவனாய், அம் மகளிரை மணக்க
உடன்பட்டிலலை அவன் உடன்படாததற்கு கண்ட
கபிலா மனம் கொந்தார அவர் மன வருத்த
துடனே அவனை நோக்கி, “பெருமானே, புலவாமனம்
வருந்துமாறு அரசா நடந்து கொள்ளல் ஆகாது,
உன்னைப் பொத்த அழிவினாபுடைய உனது குடியின ஒரு
வன், பெருமபுலவரான ‘கழாககலையா’ என்பவரை
அவமதித்தான் அக்கா காரணமாக, வெறுதி நிலை
பெற்றுச் சிறந்த புழோடு இருந்த சிறறரையம்
போரையம் என்னும் அவனது நாடு கேடுறறது. என
வராததையை நீ அவமதிக்கலாகாது இம் மகளிரா
‘வேள்-எவவி’ என்பானது குடியிலே படுவார்களாக
பின்னை இவா கைவண்மைபுடைய பாரிமகளிரா என்று
சொல்லிய எனது அறப் வராகத்தைப் பொறுப்பா
யாக பெரிய மலையிடத்து வராகனைபுடைய நாட்டை
புடையாய்! யான் நினைவிடை கொண்டேன்,”
என்று கூறி அகன்றான்.

பாரிமகளிரது மணங்களைப் பற்றிப் பலா பலவிதமாகக் கூறுகின்றனா கபிலா அம் மகளிரைப் பார்ப்பாரது பாதுகாவலில் வைத்துக் தீயில் விழுந்திறந்தனா என்பா சிலா, மூதகவனான 'சங்கவை' எனப் பாளை மலையனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தபின்னா, இளையவனான 'அங்கவை'பைப் பார்ப்பாரது பாதுகாவலில் விட்டனா என்பா சிலா, இளையவனை அவனை மூதாடியா 'தெய்விகன்' எனனுமசிறறா சனுக்கு மணமுடித்தனா என்பா சிலா. இவற்றை வைத்துக்கொண்டு நமது அறிவிற்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் எட்டியவாறு கதையை முடிப்போம்.

கபிலா பெருமான சங்கவை, அங்கவை என்ற இருபெண்களையும் அழைத்துச் சென்று, திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டுவந்த மலையனை யடைந்தாரா அவன் திறந்த அரசன், வென்றி மிகக் வேகன அவன் பாரியினது பந்த புகழைக்கேள்விப்பட்டிருந்தான் ஆதலின், அவன் பாரியினுடைய மூத்தமகளான, சங்கவை என்பாளை மணந்து கொண்டான் அதன் பின்னா, கபிலா இளையவனான 'அங்கவை' என்பாளைப் பார்ப்பா சிலாது பாதுகாவலில் வைத்தாரா வைத்தபிறகு, "இனி இவ்வுலகில் இருந்துப் பப்பன் என்? வீடு பேறறை யடைகலே தருதி" என்று எண்ணினா அவா பெண்ணைநதியின் மகதியில் தீயுண்டாகவினா அகவினிப் பிரவேசமாகத்

தயாராக விருந்த அலா, "மலைநாட்டையுடைய பாரி! பெரிய கைவன்மையை யுடையாய்! நீயும் யானும் கலந்த நட்பிறகுப் பொருந்த, யானும் நின்னுடன் கூட வருவதற்கு மனம் இல்லாமையாலே 'நீரண்டு தவிரக்' என்று சொல்லி இவ்வாறு மாறுபட்டனை யாகலால், நினக்கு யான பொருந்தினவ னவ்வேன அதனால், நீ எனக்கு உதவிசெய்த காலங்களிலும் என்னை வெறுத்திருந்தாய் போலும். இவ்வாறு யான பொருந்தினவன் அல்லேனென்றும, இப்பிறப்பின்கண் நீயும் நானும் கூடி இன்புறறு திருந்தது போல, மறுபிறப்பினும் நினனோடு கூடி வாழ்க்கை ஊழ் கூட்டுக" என்று மன முருகப்பாடி, வடக்கிருந்து உயிர நீத்தனா

9 அங்கவை திருமணம்

நல்லிசை மெல்லியரான ஓளவையார ஒருகால திருக்கோவலூரை யடைந்தார அலா, பாரிவேள அடைந்த அகால மாணத்தையும் அவன் மகளிர்பட்ட லுண்பதையும் அறிந்தார, இனையவளான அங்கவை யை யாருக்கேனும் மணமுடித்தாக கொடுக்கவேண்டு மென்று தீர்மானித்தார

அக் காலத்து, அரச்சாண்டிருந்த 'கெயவீகன்' என்னும் அரசன் ஒருவனைத் திருமணத்திற்குச் சம மதிகக்ச் செய்தார. அக் திருமணத்தைச் சிறப்பாக நடத்த வேண்டுமென்று ஓளவையார விருமபிரா.

அதனால் அவர், சேர சோழ பாண்டிய மன்னாக்குத்
தனிக்தனியே நிருபம வரைந்தார் அவர்கள் பாரியது
பகைவராதலால், வரநிருபப்போ என்று எண்ணி,
அவர்களை வருமாறு வற்புறுத்தினார்

“சேரலாகோன சேரல செழுமழை திருக்கோவ
லூரானவர் தானவருக உட்காதே—பாரிமகன்
அங்கவையையக் கொள்ள அரசன் மனமியைந் தான்
சுகியா தேவருக் தான்.”

என்று அமமையார் சோனாகு நிருபம எழுதி அனுப
மினார். பின்னர் அவர்,

“புகாமன்னன் பொன்னித் திருநாடன் சோழன்
தகர்கென்று தானங் கிருந்து—நகர்கே
கடுக வருக கடுக்கோவ லூராகு
விடியல் பதினெட்டா நான்”

என்று சோழ மன்னவனுக்குக் கடிதம் வரைந்தனுப
மினார். அதன் பிறகு அமமையார்,

“வையைத் துறைவன்! மதுரை புரித்தென்னன்!
செய்யக் ககர்கென்று தோம்பாதே—கையறகு
வேண்டுவன் கொண்டு விடியல்பதி னெட்டாநான்
நாண்டு வருக இயைந்து”

என்று மாட மதுரைப் பாண்டிய மன்னற்கு நிருபம்
தீட்டி யனுப்பினார்

ஒளவைபாரின் அருடபாட்டைக் கண்டதும்
அவ்வமமையை நன்கு அறிவாராதலால் அவரது

கட்டளைக்கு உட்பட்டு மூவேந்தரும் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தனா திருமணம் அணிபெற நடக்கையில் ஒளவையா புல தெய்வீகச் செயல்களை நடத்திக் காட்டினா. திருமணம் நடைபெற்றது அங்கவை கணவனுடன் இனிது உறைவாளாயினள்

இவ்வாறு, பாரிமகளிர அல்லலுறு வண்ணம் கபிலா ஒரு பெண்ணுக்கு மணம் செய்ததும், ஒளவையா ஒரு பெண்ணுக்கு மணஞ்செய்ததும் போற்றற குரியன.

II. வேள்—ஆய்

II. வேள்—ஆய்

இவன் பொதிய மலையின் கலைவன். அம் மலையை அடுத்த ‘ஆயகுடி’ என்பதே இவனது ஊர் ஆய என்றும் அண்டிரன் என்றும், ஆய அண்டிரன் என்றும் இவன் வழங்கப்பட்டான் இவனது மலை வேற றாசரால் தாக்கமுடிபாத ஆணவலியை யுடையது இம் மன்னவன் சுரபுண்ணைமாலையை யுடையவன் ; யாதொரு பிரதிபலிப்புகள் கருகாது இரவலாகரு றாயும் நீரமைபுடையேன இவனது காட்டில் ‘கவிரம்’ என்ற பெயருடைய மலைப்பகுதியில் பல இனிய சுணைகள் இருந்தன, அவற்றில் ரூரமங்கை யா வாழ்வதாக ஐதீகம் இருந்ததென்றும் அறிபுக கிடக்கிறது.

“கெனாது, ஆயநாளை டணங்குடைசிலம்பிற
கவிரம் பெயரிய உருகெழு சுவாஅன
ஏமலா நிறைசுனை யுறையும் ஞாமகள்”

—அகநானூறு.

மேலும், இந்த ஆயநாடு யானைக் கூட்டங்களால் நிறைந்தது. ஆய பரிசிலாகரு யானைகளை வரிசை வரிசையாகத் தந்துவந்தான் இவன் ஒருநாள் காட்டு வழியே செல்லுங்கையில், நீலநாகம் ஒன்று ஆயைக் கண்டவுடன் தேவன் விருமபத்தக்க ஆடையொன் றினை விட்டு அகன்றதாகவும், அதனை ஆய எடுத்தது

வந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது அவ்வாறு காட்டி-
டையே நீலமாகத்தால்கிடைக்கப்பெற்ற சிறந்த ஆடை-
யைத் தான் கண்கொண் வைத்துக் கொள்ளாது,
அதனை சிவபிரானே அணியத்தக்கவா என்று
கருதி, அப் பெருமானுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியுடன்
அதனை இவ வள்ளல் சாதனை எனது நெரிசிறது.

“நீல நாகம் நலகிய கலிங்கம்

ஆலமா செல்வற கமாந்தனை கொடுக்க
சாவந் தாங்கிய சாந்தபுலா திணிதோள்
ஆவ நன்மொழி ஆய”

—சிறுபாணுற்றுப்படை

இவனைப் பல புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள் என்-
ருலும், அப் புலவரினும் ஆயைப் பெரிதும் புகழ்ந்து
பாடியவரும், இவனது உயிர்தேறாமருமான ‘முட-
மோசியா’ பாடிய பாக்களே பெரிதும் இன்பநகைப்-
பயக்குவன் வாகலானும், ஏனையோரது செய்யுட்களோ-
யும் விரிப்பின் அநிகம் பெருகுமா, தலானும், மோசியா-
ரையும் ஒரு சிவரையும் பற்றியே பெரிதும் நாண்டிக-
கூறுவோம்

2 ஆயும ஓடைகிழாரும்

ஆயின் கொடைச் சிறப்பைக்கேள்வியுற்ற ‘ஓடை-
கிழா’ என்னும் பைந்தமிழ்ப் பாவலர் ஆயுடையை

ஆடைநதனா வேளைக கண்டு, கம வறுமையினைத்
தெள்ளிநிற கூறனா. “பெரும், கிழிந்த ஆடையைப்
பறறி ஈரினது திரளோடு தங்ருகல் மிகக் பேருகிய
பகையை ஒரு பகை என்று சொல்லுவேனோ? உண்
னாமையால் உடல் மெலிந்து விழிநீர் கிந்தி அலமரும
எனது சுற்றத்தை வருகதும் வறுமையை ஒரு பகை
யெனப்போனோ? இதக்கைய என்று நிலைபை அறிபா
ராய், ‘நின் கைப்பொருளைத் தா’ வென்று சொல்லி,
எனது துயரத்தை மெனமேலும் பெருங்கும கொடிய
ஆறலை களவா அலைக்கும் பகையை ஒரு பகை யென
ப்போனோ? இதக்கைய பகையினை அறிபவன் ஆயே
யெனக் கருதி, எனது வாகுகினால் நினது பெயரை
வாழ்த்தி, நினது புகழை விருமபி ஞாபிது சுடப்பட்ட
சுரத்தின்கண்ணே நடந்து உன்னிடம் வந்துள்ளேன்
இவ்வாறு வறுமையால் வாட்டமுறும் எண்போன்ற
வாகரு இடுவோ ரல்லவோ பயன் கருதாது பிறாகரு
இடுவோரொன்றும், எமமை நீக்கிய பிறாகரு இடு
வோர் பயன் கருதி யீவோர் என்றும் கொள்ளப்
படுவா நின் தகுதிகேற்ற பரிசிலை ஆராயந்து ரவா
யாக குளிராக நீரையுடைய துறைபூரின் ஆறதுத்
துறை முன்னா உள்ள துண்ணிய பல மணலிலும்
பல வாழ்நாடகளைப்பெற்று வாழ்ந்தென நினனை
வாழ்த்தி, நீ நந்த செல்வத்தை நாள்கோலும் மகிழ்ச்சி
யுடன் உண்போம்,” என்று பொருள்படக்கக்க செந்
தமிழ்ச் செய்யுள் ஒன்றினைப் பாடினா

தமிழ்மொழியின் அருமைபு புலவர் பெருமை
யும் உணராத ஆயவேள் பெருங்குளிப்படைந்து, புல
வர் மனம் வெறுகதுமாறு பரிசில் நல்கினான் புலவர்
போனந்தமுத்து ஆயை வாழ்த்தி அகன்றான்

3 ஆயும மோசியாரும

இவர் பாண்டிபநாட்டில் 'மோசி' என்ற குடியில்
பிறந்தவர், அந்நகர வகுப்பினர், முடவராயின
மையின் 'முடமோசியார்' எனப் பெயர் பெற்றார்
இவர் சோழன் 'கோப்பெருநற்கிள்ளி' என்பானால்
ஆதரிக்கப்பட்டவர் உறையூர் நாட்டில் 'எணிச்சேரி'
என்னுமிடத்தில் கெடுநாள் தங்கியிருந்தார் அந்நாள்
இவர் 'உறையூர் எணிச்சேரி முடமோசியார்' என்று
பெயர் பெற்றார்.

அம் மோசியார், வரையாது கொடுக்கும் வள்ள
லாகிய ஆயினது புகழைக் கேளவியுறது, ஆயிடம்
சென்று அவனது நட்பைப்பெற விரும்பினார் உடனே
புலவர் ஆய நாட்டை அடைந்தார் புலவரைக்கண்ட
வேள், முகமண்கூறி அவரை வரவேற்றான் ஆயினது
நற்குண நற்செயல்களை முன்னரே கேளவியுறவாராக
லின், புலவர் அவனை நேரில் கண்டதும் தாம் கேளவி
யுறவை உண்மைபெனவே அறிந்தார், அந்நாள்
பெருமவிழவு கொண்டார், தமையாயும் அறியாது தம்
உள்ளுக்குழுக்கே நன்மொழிகளால் ஆயைவாழ்த்தினார்

“நின் மலையானது புலி இயங்கும குகைபோக
கொண்டது, உயர்ந்த சிகரங்களையும், ஏறிவருவதற்
குக் கஷ்டமான வழிகளையும் உடையது. அவ்வழி
களில் ஏறுதலால் வருத்தமுற்று உடலவளைந்து, தக்
கடி வைத்து நடக்கின்ற மெல்லிய நடைபை யுடைய
வளும் வளையலை யணிந்த கையை யுடையவளுமான
விறலி எனபினனே வா, பொன்னைக் கம்பியாகச் செய
தாற் போன்ற முறுக்கடங்கிய நரம்புகளை யுடையதும,
வரிப்பாட்டு ஸ்வரஸ்தானங்கள் தோறும் மாறி மாறி
ஸ்ரீ செய்வதுமான யாழை வழிநடத்தலாலே தனா
வுறற் நெஞ்சத்தோடு ஒரு பக்கத்திலே யணைத்துக்
கொண்டு புகழுகற்கு அமைந்த சலைமையையுடைய
நினது நல்ல புகழை நினைத்து வந்தேன் யான்!
எனது இறைவ!’ என்று பாணன் கூறிய மாகநி
ரத்தே கன்றுகளுடனே உலம்போன்ற அடியினை
யுடைய யானைகளை அணியணியாகச் சாய்த்துக் கொ
டுக்கும் வளம்பொருந்திய மலையையுடைய நாடனே!
பாணரும் புலவரும் கூத்தரும் நினது பொருள்களைத்
தத்தம்மிகுந் வளைத்துக் கொள்வாக ளாநினும்,
நீ அவற்றை ‘எம்முடையவை’ எனக் கூறி அவ
ரிடத்தினிவாறும் மீண்டும் பெருத் அருங்குணம்
வாய்ந்தனை அககுணம் இனியும் அவ்வாறே நிலை
பெறுக, பகைவாது மிக்க மாறுபாட்டை வென்ற
வனும் வலியையுடையவனும் யாவரும் ஒப்பப் புகழும்
நாட்டை யுடையவனும், நிறப்புப் பொருந்தியவனும்

மான ஆயே! உன்னிடம் யானவந்தன யானவேணடியனது, குசிரை வேணடியனது, தேரை வேணடியமனது, நின்னைக் காணவேண்டு மென்ற விருப்பத்தாற்றின!" என்று, அவளது நகை குணத்தையும், மலையின் பெருமையையும், தான் வந்த நோக்கத்தையும் நற்றமிழில் நன்கெடுத்துக் கூற்றா

ஆயவேள மோசியாரது அருங் குணங்களை ஆய்ந்து பார்த்து அவரிடம் போனபு கொண்டான், அவர் வாகையை வேக வாகமாக நம்பினான், அவர் சொற்படியே எக காரியத்தையும் செயலுவந்தான் ஆயது அருங்குணங்களைக் கவனித்த மோசியாரும் அவனிடம் நீங்கா நட்புக் கொண்டார், ஆனால் காண முன்னாப பல அசைந்த தாம் பாடியதற்காகப் பெரிதும் வருந்தினார் ஏனெனில், பைந்தாழியின் பெருமையும், புல்லா அருமையும் ஆழ்ந்த மோககுபவா மிகச் சிலரே அச் சிலா நன்னடக்கையும மாரிபோன்ற ரகையும் உடையவர்களா யிருத்தல் வேண்டும் அவர்களை எடுத்துண்ப பாடல்களாலும் பாடிப் புகழலாம், அவற்றிற்கு அவர் அருகே என்பது மோசியாரது எண்ணம்போலும் "இமயமலை வானளாவியது, சுவளை மலர்களைபுடைய பல சுளைகளையுடையது, அச் சுளைகளின் பக்கலில் சுகரமரங்கள் குளிர நிழலைப் பரப்புகின்றன, அம் மலையில் உறையும் கவரிமான்கள் நரநகையையும் நறிய புலையும மேய்ந்து, முறநறிய சுளைகளொன்றில் நீரைக் குடித்துக் குகாமா நிழலிலே

தூங்கும் இயல்பை புடையன இகதகைப் நிகழ்ச்சி
யைக் கொண்ட இமயமலையை வடக்கேயும் தென்
நிசைக்கண ஆய குடியையும் பெற்றீராகிடின, இவ
வகன்ற உலகம் கீழ்மேல்காகும் இக்ககைச் சிறப்
புப் பொருந்திய ஆயவேளை பன்னேர் பான் முன்ன
காகப் பாடி யிருக்கவேண்டும இவனை விட்டு என்
போரைப் பாடினேனே பாவிபேன! அவ்வாறு பாடிய
குறந்தகால எனது உளமம் அழிந்தது போவகாக,
ஆயையன்றிப் பிறரைப் புகழ்ந்த நாவும் கருவியாற்
பிளக்கப்படுவதாக, அவன் புகழையன்றிப் பிறா
புகழைக் கூறக் கேட்ட என சென்றிற் பாழ்பட்ட
உரில் உள்ள கிணறுபோலத் தூர்வதாக," என்று
கூறிக் கமமைக் காமே சொன்னதுகொண்டார புலவர்

இதனால், ஆயிடகது எந்தவினைப் பேரொப்பு மோசி
யார கொண்டிருந்தனர் என்பது வெள்ளரிடை மலை
மேலும், ஆயின் புகழ் அவன் காலத்தாகா பெற்ற
புகழினும் மேம்பட்டிருந்ததென்பது பிரிக்கமா இவ
வுத்தம வேளின் சிறப்புகளை இப் புலவர் பெருமான
நிருவாககாலேபே பின்னரும் அறியலாம்

4. மோசியாரும் மலைவளமும்

ஒருநாள் மோசியாஃ ஆயின் ஆட்சிக்குட்பட்ட
பொறிய மலையின் காட்சியைக் காணச் சென்றா
வானுற வோய்சி வளம்பெற வளநது நிறகும மரங்

களின் வரிசையும், தென்னிப் பீர அருங்கிளையின்
 நீர்ப்பெருகுதூர், வானத்தை பளாடிய மலைகொட-
 ரும் ஆயநாட்டை அணிபெறச் செய்கண் வெண்பது
 மிசையாகாது. இவ்வகைய பொழியமலையின் இயற்
 கைத் தோற்றமும் வளப்பமும் புலவா மனங்களை ராத-
 கண் புலவா தம வசமிருந்தது, “ஆ! இம் மலை வான-
 னாவியது, இம் மலை புரதியில் முகில்கள் படிக்கின்றன,
 இயற்குப் பலாமரங்கள் மிகுளுள்ளன பலாவின றிளை
 களில் மதறிகள் வசிக்கின்றன அந் திளைகளில் பரி-
 சிலா தூகநிலைக்கப்பட்ட பிணிப்புப் பொருந்திய
 மத்தளங்கள் இருக்கின்றன அவைகளைப் பலாப்
 பழங்களென்று எண்ணிப் பறமிகள் அவற்றின் கண்-
 களைத் தட்டுகின்றன தட்டியவுடன் மத்தள ஒசை
 புண்டாகின்றது அவ் வோசையால் அப் பலாவின
 கண் வாழும் அன்னச் சேவல்கள் நடுகூட டெழுந்து,
 மத்தள வோசைக்கு மாறாகக் கூவுகின்றன இவ்-
 வகைய இயற்கை வனப்பினைக் கொண்டது இம் மலை
 இச் சிறப்புலாயந்த மலையை அடை போன மலைபோன்ற
 தோளையுடைய எம் ஆயவேள் இம் மலையை
 ஆயிடத்துப் பாட வரும் விறலி அடையலாமே பன்றி,
 பெருமை பொருந்திய அரார அடைய முடியாது,”
 என்று பொழியமலையின் பெருமையினைப் பாராட்டிக்
 கூறினா இப் பாடலால், ஆய என்பானது நாட்டின்
 வளமும் அவனது வலிமையும் புலப்படுதல் காண்க

அம் மலைச்சாரலில் கூட்டங் கூட்டமாக யானைகள் வசிப்பதைப் புலவா கண்டாரா, அவை எண்ணற கிபலாவதை மிகநெருக்கதால் ஆசாரியய கொண்டாரா அவா, “கள்ளிகளை மிகுதியாகக்கொண்ட அழகிய இக் காடு, முகலின்பு சென்று உறங்கும உயாதத மலைக்குக் கலைநுழை, காபுனைப பூவால் கொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினை புடைபாறும், கூம்பையான வானினை புடைபாறும்மான அண்டிசனது மலைவயப் பாடி இக் கள்ளிகளைப் பரிசிலாகப் பெற்றதோ” என்ற பொருளை வைத்து,

“மலைக்கொரு சேரு மாமலை கிழவன்
வாழைபூவ கண்ணி வாயவா எண்ணின
குன்றம் பாடின கொல்லோ
கள்ளியிக வுடையவிட கரினபெறு காடே”

என்று பாடி வியப்பற்றாரா

மிறகு, அவா மலைகாட்டு மகனான குறவனாக கண்ணுறாரா அவர்கள் செய்கையையும் பாண்டிடங்களைப் போக்குப பின்வருமாறு கூறி, அடியேனின் பெருமையினை நினைந்து வியத்தாரா “இக் குறமக்கள் குறுகிய இறப்பையுடைய சிறிய வீடுகளில் வசிக்கின்றனர், பலானின் மதுவை வளைக்க முயன்ற குழாயில் வாந்திருந்து, அது நன்றாக முடிந்ததும் அதனைக் குடித்துவிட்டு வேங்கை மாந்தையுடைய முறறகதிகள் குறவைக் கூத்தாடுவதனா இனிய

சுணைகளையுடைய பழங்களைக்கொண்ட பலாமாங்கள்
இம் மலைநாட்டில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.
இதற்குரிய வளப்பம் பொருந்திய மலைநாட்டை
புண்டையவன் ஆய அவன் கொல்லிகின்ற போரைப்
செய்யும் தலைவன் அவன் இரப்போர்க்குக் கொடுக்க
யாணாததொக்க, விண்ணைகள் எண்ணிக்கையினும்
மேம்படுமையன்றிக் குறையாது மணிகளாலாகிய
ஆரதையுடைய ஆயே! தினனாழ்நிற மலையையும
பாடிவரும் பரிசிலாகு இறிய முகத்தோடு மனம்
உவந்து நீ கொடுக்க யாணைகளை பெண்ணின், அவை, நீ
கொங்கரை மேற்குடறுகண்ணை ஒட்டிய நாளில் அவர்
புறங்கொடுத்தாவிட்டுப் போன வேல்களினும் பலவர்
மன்றார் இவ்வாறு நீ எண்ணிறக்க யாணைகளைப் பரி
சிலாகக் கொடுத்தும், இன்னும் கண்களற்ற களித்கள்
உன் வசத்தேயுள்ளன இவை இவ்வாறு மிகமிகுப்
பதற்குக் காரணம் என்ன? தின்று காட்டின்கண்
உள்ள இனைய பெணயாளை ஒரு கருப்பத்திக்குப்
பதற்குக் கன்றுகளைப் பெறுவோ? ”

இவ்வாறு, புலவர் கோமான மலைநாட்டு வளப்பத்
தைக் கண்ணுற்றுக் களிக்கொண்டு, ஆயின் அரண் நாடி
வருகையில் விறலி ஒரு கற்பினைச் சுந்தந்தாரா அவர்
அவரை நோக்கி, “மெல்லிய இயலசினையுடைய விறலி!
நல்ல புகழாழ்ம, மறைபோன்ற வண்ணமையும, அழ
கிய சேரினைப், உடைய வேள்-ஆயைக் காண விரும்பு

வாயாயின, மாட்சிமைப்பட்ட தின்து மணம் பெற்ற
கந்தல் பொதியமலைக் காற்றால் அசைய, பீலியையுடைய
மயில்போலக் காட்சியுண்டாக நடந்து செல்வாய்”
என்று கூறி யகனரா

5 ஆயின கொடைச சிறப்பு

ஒரு நாள் புலவர் பெருந்தகை ஆயின வள்ளற
றனமையை மேலும் விளக்குவான் வேண்டி, “ஆய
வேட்டைக்குச் செல்வன், வேட்டை முடிந்ததும்
புவிதேவலை விரித்துத் தனக்கு வேட்டையாற
விடைத்த முள்ளம் பன்றியின் தைச், சந்தனக்குறடு
யானைமருப்பு ஆகிய இவற்றைக் குவித்துவைத்துப்
பாடிவரும் பரிசிலாக்குக் கொடுக்கும் பானை யுடை
யவன். இத்தகைய கொடைசசிறப்புடையவன் அப்
பெரு வள்ளல்” எனலும் கருத்தமைந்த கொழுவிய
பாடலைப் பாடினா பின்னா, “இப் பாரில் இமமையில்
அறங்கள் செய்கால், அவை மறுமைக்கு உதவு
மென்று கருதிய பொருளை விலையாகக்கொடுத்து,
அதற்குப் பதிலாக அறதகைக் கொள்ளுர் அறவணி
கள் அல்லன் அண்டான், அவனது கொடை, ‘பெரி
யோர் செயதவழி’ என்று பாவரும் கருமமபடி அந்
தற்செய்கையளவில் பொருந்தியது” என்ற பொருள்
அமைத்து,

“இம்மைச் செய்ந்து மறுமைக் காடுமனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய அல்லன் ,
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன நனைக்க வணையே”

என்று பாடினார்

6 ஆயின் இறுதி நிலை

இவ்வாறாகப் புலவர்களால் போற்றப்பட்டு வந்த ஆயவேள், வறிதோர்க்கே நன்பொருள் அனைத்தும் சலகி வறுமை யடைந்தாரை , சுருங்கக் கூறின, அவனது மனைவியின் மங்கலநாளைத் தனிர, அவனிடத்து எஞ்சிய பொருள் ஒன்றுமில்லை நாளடைவில் வறுமை பிசுந்தது வறுமையால் ஆயவேளின் நாடு அழகு குன்றியது அரசனபினையில் காழும் அவன் மனைவி பா மகிழ்ச்சி யற்றார்கள் அவன் முகமும் அகமும் பொலிவுடனே விளங்கின ஆய, கறகாரி பக்திற்புன் தன் பொருள்களைச் செலவழித்தானே யன்றி வீணகாரி யத்தில பாடாகுகவில்லை யன்றோ ?

ஆயக்கு நேரந்த வறுமையை எண்ணி மோசியார் பெரிதும் துக்கத்தொரெனினும் ஆயை உறபாகப் படுத்த வேண்டி, “கனர்ப்பழம் பேரலும் கரிய கோட்டை யுடைத்தாகிய சிறிய பாழைக் கொண்டு பாடும் இனிய பாட்டில் வலவ பாணா பரிசில் பெறஆய போனார்களாக, களிதிகள் இல்லாத பக்கநடைபுடைய

நெடிய குறியின் கண்ணே காட்டு மயில்கள் கத்தம்
இனத்தோடு சங்கக்ககத்து ஆயின் கோயில் அக
கோயில், ஆயின மனைவியா மங்கல் நானன்றி
மறறைய அணிகலன்களை இழந்திருப்பதால் பொலி
வழிநதுசாயந்தென்று பிறா சொல்லுவா, நுகர்தற்கு
இனிதான் தாளிப்பையுடைய அமுதைப் பிறாக்கு உத
வாது, கமமுடைய வயிறறையே நிறைத்துப் புக்கழா
சம்பாதிப்பாக பெருஞ் செல்வங்கள் மனைபோலப்
பொலிவு அழியாமல் ஆயின் அரண்மனை அழகு மிகுந்து
விளங்கும்” என்ற கருத்தைக் கொண்டு பைநகமிழப்
பாவினைப் பாடினா

பின்னாச் சினனாட்களில், கமிழ மக்கட்குப்
பெருந் தாய் போன்றவனும, மலைவளம் பெற்றவனும
சுறகுணனுமான வேள-ஆய மண்ணகவாழவை நீகது
விண்ணகவாழவை மருமினா அங்ஙன் உயிர் துறந்த
காலையில் விண்ணிலே பெரும ஓரை யுண்டாயிற்று.
அதுகேட்ட மோசியா, “ஆ ! நன்னிய கேரை இரவ
லாகநேகவனும குளிரந்த மாலையை யுடையவனுமான
வேள ஆய வருகின்றனானாது, ஒளியிப் கொடியினை
யும் வச்சிராயுத்தநீனையும் உடைய தடகை இந்நிர
னது கோயிலினுள்ளே முராம முழங்க வானகநின்
கண் ஓரை நோன்றிற்று” என்ற பொருளுமைகது,

“நினடே நிரவலாக கீதத் தண்டா

நாடின வருமெனன வொண்டொடி

வசதிரத தடககை நெடியோன கோயிலுட

போபபுறு முரசவ கறக

வராபபெழுந தனரூல விசுமபி னுனே "

எனப் பாடினா. ஆயினது மாணக்கைக் கேள்வியுற
 'குட்டுவன் கீரனா' என நாம புலவா பெரிதும் வருந்தி
 னா அவர் ஆயின நற்குண பறசெயல்களை நினைந்து
 நினைந்து ஆழ்கதுயர் அடைந்தார் அப் புலவா,
 "களகநிற கேற்ப நடகரும அசைந்த நடையைய
 யுடைய குரிரைகளையும் யாணைகளையும் கோக்களையும்
 அழியாத புற வருவாயைப் பெற்ற நடடைபுற டா
 களையும் பாடுவாருக்கு குறைவாக கொடுக்கும்
 ஆயாகிய அண்டிசன், தன்னு டரிமை மறளிமோடே
 'காலன்' என்று சொல்லப்படுங் கண்ணிசியால்
 கொண்டு செல்லப்பட்டுத் தேவமுல்கத்தை அண்ட
 தான் பேரலும் பொலிவிழந்த கண்களை யுடைய
 மாயத் கமமைப் பாதுகாப்போரைக் காணாது அரவாரிக
 கும சுற்றுகதுடனே செயலற்று அறிவுடைப் புலவா
 வறுமைப்பினியால் வாடுபகாலம் வந்து விட்டதே!
 இஃதோர் நிலை இருந்தவா நெனனை²¹ என்று கூறிப்
 புலம்பினா

III. வள்ளல்—அதியமான் நெடுமானஞ்சி

III. வள்ளல்—அதியமான் நெடுமானஞ்சி

1 அதியமான்

சுமிழநாடுகளில் ஒன்றாகிய சேரநாடு மலைவளம் பெற்றது பச்சாபபேரெனப பச்சாநகரனாடை கட டிய பல குன்றுகளும், வானளாசி நிறகும பல மாநு களின் வரிசையும், காணுந்நளின் நீர்ப்பெருக்கும் மலை யருவிகளின் வளமும், அந் நாட்டை அணி பெறச் செய்தன வாலிகளும் சுடங்களுந் அந்நாட்டைச் சுற்றி லும மிகநெருக்கும் வனப்பு மிக அந் சுடங்குளின் கரைகளில் மழலை பேசும் கருத்தைகள் ஒரு புறமாயும், நடை பழகும மயிலினங்கள் ஒரு வரிசைபாகவும், இன்னிடை பாடுந் குயிலினங்கள் மற்றொரு மருங்காயும், அன்றலாகக் நறுமணம் நாறப்பெற்ற குண மலர்களில் நிறைந்துள்ள மதுவை புண்டு மயக்கக் கால சீவதாரம் செய்புற சருமபுகள் ஒரு புற மாயும் நிரம்பி யிருக்கும் அறபுகக் காட்சியை ஆங்குக் காணலாம்

இத்தகைய நிறப்பு வாய்ந்த சேர நாட்டில் ‘தகடு’ என்ற ஓர் ஊர் உள்து அந் நகரத்தில் ஊர் நாட்டு வளங்களுந் நிறைந்து பொலிந்தன அப் பதி

கொது இயற்கை யமைப்பினாலும், செயற்கை யமைப்பினாலும், எந் நகரத்தினும் சிறப்புற்ற தென்றே கவிசுக கூறுவா மேலும், அந் நகரக் காட்சி, பல வுதகம் பாவலாகுப பொழுது போககையும் இணைக்காபும் இடைபடுத்து உண்டு பண்ணிய கென்னலாம் அக காலகதில் சொல்லம், புதழ், கலவி இவைகளில் மேலம பட்ட மக்களில் பெருமபாஸா அந் நகரில் உணரக் கனா

இவ்வாறு சிறந்து விளங்கிய நகரூரை ஆண்டு வருகவன் 'அநியமான் கெடுமா னருபி' என்ப வன் அவன் கட்டவிழந்த மல்ல மலையாளாசிய குனிச்சி பொருதிய மாலைய யுடையவன், யாவரும் அஞ்சு சுககக படைபய புடையவன்

மேலும், இதக் அநியமான் போர செய்கிறா கருப்பு சிலையுடைய வாரத காலத்திறகுரிய மனமத னைப் போன்ற சிறந்த அழகனை யுடையான், பெரிய மலையைப் போலும் பாதக் காட்சினை யுடையவன், போர செய்கிறா கடலபோன்ற திரண்ட சேனையை யுடையவன், மாறுபட்ட மிகக் கோபகதை யுடைய யானைபோலும் கோபகதினை யுடையவன் இவன் மேகத்தினும் பனமடங்கு அதிகமாகக் கொடுக்கிறா வளம் பொருந்திய கைப யுடையவன் இவ வன் எல கருனைக்கு இருப்பிடமாவவன், நல்ல தருமமாகிய பயிரினது வேலியாக ஒப்பிடப்படுபவன், இவன்

ஏனைய பகை அரசாக்களாகிய பாண்டிச்சேரி ஆண்டியும்
கம போன்றவன், சேரமானது உறவினன், திறநரச
ரையும் பெருவேந்தரையும் அநேக பேராகளில் வென்றி
கொண்டவன் இவன் பெயர் 'அரியமான் கெடுமா
னஞ்சி' எனவும், 'கெடுமானஞ்சி' எனவும், 'அஞ்சி'
எனவும் வழங்கும்

2 அஞ்சியும் பெருஞ்சித்திரனாரும்

அஞ்சி என்பான் தகடுரை யாண்டு வருங்கால,
'பெருஞ் சித்திரனார்' எனனும் சாபத்திழை புலவா
அவனைப் பாடிப் பரிசுபெற விரும்பினான்! அவர் தம்
ஊரைவிட்டுக் ககடுரை அடைந்தார் அடைந்தவா
அஞ்சியைக் காணுதற்குப் பல நாள் காக்கிறந்தனார்
வழிபாடாக சிதலே கன் கொழிலாகப் பெற்ற அக
கொடைவீரன் யாது காரணமாகலோ பரிசிலவேண்டிக்
காக்கிறந்ததும் புலவா பெருமானே நேரில் வந்து காண
வில்லை அவன் அவரது வருகையை யுணர்ந்து, கனது
எவலா மூலமாகப் பரிசிலைக் கொடுக்கும் புலவர்க்குரிய
படி செய்கான் புலவா,

“முற்றிய திருவின மூல ராயினும்

பெடபின் நீதல யாமவேண டலமே”

என்ற மனப்பான்மை முடையவ ராதலின், அஞ்சியை
செயலை வெறுத்தார், அவர் பரிசில் கொணர்ந்தகாலை
மோகி, “யான் குணங்களும் மலர்களும் பல கடந்து

எண்ணி வந்தேனா பரிசில் பெறும் பெருமகனா-ன்,
என்னை அன்புறறு அருளி 'இப் பெருநீங்க கொண்டு
இவ்வாறு பேசு' என்ற சொல்ல என்னை எககூர்
மையன் என அறிந்தான் பணவமால் எடுக்கற்கரிய
அரசன்? என்னை பணுகுதுவார் சொல்லிப் பரமாமலே
கருத இப் பெருநீர்ப் பெயருநகு யான் ஓர் அரியமே
கருதும் பரிசிலன்னலன்ன என்ந் கலவி முதலாகிய
வற்றை யறிந்த கொடுங் கீழன், கொடுப்பது நீனை
துனை யளவாடினாள் நல்ல ஈசுரன்" என்றாய் கருது
துபபட,

'குன்று மலையும் பல்பின் தொழிய
வருகனென பரிசில் கொண்டனெ னன் செலங்கென
நின்ற வெண்ணயர் கருநி யீதுகொண்
டெங்கனஞ் செலக காணென வென்னை
யாகதறிந் தானே? காங்கருங் காவல எ,
காணுதிகத விப்பொருட் கியுனே
வாணிகப் பரிசில் அலசே', பேணிக
நினையனைத் தாயினு மினிகனா
துனையன் வறிந்த நல்கினா விடினே"

என்ற பைசுமிழப்பாடலை, காந்த பெருமிகம்
தேனானக கூறி, அவவிடம் விட்டனன்றா.

3) அஞ்சியும் அவ்வையும்

சோகாடிலு தமிழ்ப் பழங்குடியாகிய பாணா
குடியில் 'அம்மையார்' என்னும் நலவிகைப் புலமை
வாய்ந்த மெல்லியலார் பல தூறமுண்டுக்கடகுமுன சிறந்

தார அவர் இளமையிலேயே நற்றமிழை நலமுறப் பயின்று நல்லிசைப் புலவராய் விளங்கினார் அவர் பல நிற்ப்பட்ட தமிழ் மன்னர்களபாற் சென்று கவிபாடிப் பரிசில்பெற்று வாழ்ந்தனார் அவ்வமமைப்பார் அஞ்சியின் நறஞ்ஞ நறசெயல்களைக் கேள்வியுறநூர் அவனைக் காணவேண்டுமென இளம அவர் பிடர்பிடித்ததற்கு, அவர் தக்கோர் அடைந்தார் அடைந்த அமமையார் அவனைக் கண்டு, “பெரும ! இரப்போராகத் தாயும் மடவாரா மகிழ்ந்தீர் கெடுமானஞ்சி ! கடலால் சூழப்பட்ட இரதில்வுலகத்தில் வறுமையால் வாட்ட முறஞோககு வேண்டும்தருநீர் எனக் கேட்டேன் யான் சேரநாட்டில் பாணர் குலகிற பிறந்தவன் என பெயர் அவனை என்பது யான் வறுமைப் பெருந்தாயர் உழந்தேன் நீ மனம் உவந்து இயைந்த கொன்று இக்கணக் களிப்பாய்” என்று, தன் வறுமையினை யும் அவனது பெருமையினை யும் பல பாடல்களால் வெளிப்படுத்தினார்

அஞ்சி என்பவன், அமமையாரின் புலமையையும் மூழ்குகின்றியும் உய்த்துணர்ந்து பெருமகிழ்வு கொண்டான், அவருக்கு இனசுவை யமுதை இளப்பொருள் தன்ன, “ பரிசில கொடுக்கதுவிடின் இவா இவண்ணிடேருவா” என்று எண்ணி, அவரைப் பிரிய மனமற்றவனாய் பரிசில அளிகாது காழ்தினை அமமையார் சினஞ் அவனது அரண்மனையில் தங்கியிருந்தனார் அவன் பரிசில கொடுக்காணிலை. அமமையார் சினங்

கொண்டா, அஞ்ஞியை நேரிதகாணவும மிரியபப
டாது, அவனது வாயிற காப்போனிடம் சில உறி
யகலவேண்டிய என்று விருமபிரா அவர் அவனை
கோகதி, "வாயில் காப்போய ! வாயில் காப்போய !
நாககதனைமை புடையோரது செவியிலே, விளங்கிய
சொறகளை விகைத்துக் காட எண்ணிய பரிசில் வீணாக
கும வலிமை புடைக்காசிய நெஞ்சினையுடையார் பரி
சிலா, மேலும் அப பரிசிலா பரிசிலால் வாழும் இல்
வாழ்க்கையை புடையார் அவர் இம்மு வந்தால் இவ
வாயில் அடைக்காது வைத்துள்ள வாயில் காப்போய !
வினாந்த குறியைவிடைய குறியில் நெடுமானஞ்சி
தன் காட இதக்கைமைத்து என்று அபியாஜே? கன
தககை அபியாஜி னும் என்ற தககையினும் அபி
யாரா கொல்லோ! இவவுலக, அறிவு புழும உடை
யோ இறந்தாரா வறிய இடகலையுடையாகா விட
லிலையே, ஆகலால் யார் இப்பொழுதே புறப்படுகி
றேன என்று யாழ முகலிய பொருளகளைக் காட்டி
கூககுறையேன? இவனை பறிந்தோ கமிழை யோடு
னேன? யான் எதிலை? செலினும் அபிவிசைக கண
சோது உன்ன, யான் செலவகாக நின் அபிசுறக
கூதுக" என்ற முனித்தார் கூறிப் புறப்பபாரா.

அமமையார் புறப்பட்டதை புணர்ந்தான் அநிய
மான், தான் செய்கது பிழையென்று உணர்நி, அரண்
மனைவையிட்டு வழிகடக்குப அபமையாரைத் தடுத்தார்

பணிவுடன் தனனை மனனிக்ஞமாறு வேண்டினன பின்னா, அஞ்சி அம்மையாரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று அயுசுவையுண்டி அனப்புடன் அளித்துப் பரிசில் பல நல்கினான்.

அவனது தவறாக கொடைத்திறத்தைக் கண்ட அவ்வையாரா அகழிக் மகிழ்ந்தாரா “அந்தோ! அறியமானது கொடைத்திறத்தையும் தண்ணளியையும் அறியாது, பான் முனிவு கொண்டேனே” என்று இரங்கினா பின்னும் அவா, தம் உள்ளத்தோடு சொல்பவராய், “அறியமான அணிகலம் அணிந்த பாணையையும் இயன்ற தேரையும் உடைபவன் அவன், ஒருநாள அல்ல, இந் நாள அல்ல, பல்நாளும் பயின்று பலரோடு சேர்ந்து செல்வினும் முகல சென்ற நாளில் எதக்கைய விருப்பம் நம்பிட்கதுடையவனாக இருப்பானோ, அக்கைய விருப்பமே யுடையவன் அவன் பரிசிலை நீட்டிப்பினும் நீட்டியாதொழிப்பினும், ‘யானை தன்னு கந்தங்க ளிடையே வைக்கப்பட்ட கவனம்போல’ அப் பரிசில் நமது கையகத்ததே, அது தப்பாது, உண்ணுதற்கு இச்சித்த நெஞ்சே! நீ பரிசிற்கு வருந்தவேண்டா, அவன் தான் வாழ்வதாய்” என்று, அவனது மனப்பான்மையையும், அவன் பரிசில் தாராதொழிபான் என்ற உறுதியையும், காம அவனிடத்துக் கொண்டுள்ள அன்பையும் வெளிப்படுத்தினா.

ஒரு நாள் அவ்வையார் தகடுரைச் சுற்றிப்பார்க்கு
மலைவளப்பத்தைக் கண்டு மகிழ்நகரா. அப்போது விறலி
ஒருத்தி மத்தனத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அவவழிபே
சென்றுகொண்டிருக்காள் அவளைக் கண்ணுற்ற அவ
வையார், “சிலவாசிய வளைபுடைய விறலி பல
வேறபடையையுடைய எம் அண்ணல் அநியமான
சேய்மைகண்ணு னல்லன் உலகம் முழுவதும் வறு
மையுறுதலையுடைய கால்மாயினும், நீ அவ்வையார்
போவையானால், நின்னைப் பாதுகாக்க வல்லவன்
அவன் அவனே சிறந்த கொடை வீரன், தண்ணளி
நிறைந்த அண்ணல்” என்று கூறிப் போனகா

இவ்வாறு அவ்வையார் அஞ்சியின் அநிய குணங்
களை என்னோமும் நினைந்து நினைந்து, தம் உளவாகி
ளினது ஊழி எழுகின்ற சொந்தமிழப் பாவால் ரொம்ப
யுற எடுத்துப்பாடும தொழிலையே மேற்கொண்டிருந்
தாரா அந்த அஞ்சியை விட்டுச் செல்ல அவர் மனம்
இடங்காலிலலை. அமையாரை விட்டுப் பிரிப அஞ்சி
யும் உடன்பட்டாளிலலை அவர் இல்லாத அவைக
ளும் தாமரை யற்ற தடம்போலும், கண்ணிலலர் வத
னம் போலும் பொலிவற்று விளங்கும் என்று அஞ்சி
என்பான் எண்ணினான் அவ்வையாரும் கன புலமை
யாலும், ஒழுகத்தாலும் அஞ்சியின் அன்பைக் கவாந்
தாரா அவனுக்கு உயிர்க்குடிகே போன்ற அமைச்சராக
வும் விளங்கினா அவ்வையார்

Four Great Heroes

Ac. 9482

4 அஞ்சி, நெல்லிககனிபெற்று

அவ்வைக கீதல

ஒளவையா பாடும இனிய பாடல்களைக் கேட்டுப்
பேரானந்த முற்றிருந்த அஞ்சி, ஒரு நாள் ஒரு மலைப்
பக்கத்துக்குச் சென்றிருந்தான், அம் மலையில் கரு
நெல்லி மரம் ஒன்றைக் கண்டான் அம் மரத்திலேபழுத
நெல்லிககனிபொன்று இருந்தது, அதனை அரிநின்
முயன்று பெற்றான் பெற்ற வேந்தன், “இதனை உண்
போர் நெடுநகரம் உயிர் வாழ்வா என்று சொல்லிக்
கேட்டுள்ளேன் என்றாலும், இதனை உண்டு நெடுந
கரம் உயிர்வாழ் எனக்கு விருப்பமில்லை உலக
மக்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுவோரே இக் கனியை
புண்டு நீடு வாழ்வது தகுதியேயன்றி, உலகிற்கு
ஒரு சிறிதும் பயன்படாக நாயேன் இஃதனை உண்டு,
நீண்டகாலம் நடைபிணமாகத் திரிவதற்கு பயன்
என்ன? இதனை யாருக்கு நாயலாம்? .. சரி, தமது
நாவன்மையால் அரிய பெரிய பாகத்தை யிப்பற்றி
உலகைத் திருத்தும் ஒளவையாருக்கோவேன, அவரே
இதனை உண்ணத் தக்கவர்” என்று கனக்குளகூறி முடிவு
செய்து கொண்டான் பின்னா, தன் அரண்மனைபை
யடைந்து அப்பெருமான ஒளவையாருக்கு அக்
கனியின் ஆற்றலைக் கூறாமலே கொடுக்கான் அவ்வை
யா அதனைத் தின்றா உண்போருக்கு உடனே வளி
மையைத் தரத்தக்க கனி பாதலால், அதனை உண்டதும்

அமமையார் தாம் எதோ புதிய பலம் பெற்றதாக எண்ணினர்; பின்னா உண்மையை யுணராதனர்; தன்னினும் தமமை மேலாக மறித்த அஞ்சியினர் அருங் குணத்திற்கும் செயலுக்கும் வியர்தார. அவர் அந்த அஞ்சியை நோக்கி, “வெவ்றியுண்டான தப்பாத வானை பெடுத்துப் பகைவர் போர்களைத்திலே பட வென்ற வீர! கழலிடப்படட வீரவளை பொருச திய மனை! பெரிய கையினையுடையாய! கோமானே! மாறமுரைப் போரினகண் கொலலும் வீரச் செல்வத்தினையும் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட மாலையினையும் உடைய அஞ்சி! நீ இளம்பிறையைச் சடையிலே தாங்கியவனும் நீலமணிபோலும் கரிய மிடற்றினையுடையவனுமான சிவபெருமானைப்போல நிலைபெற்று வாழக்கடவாய, பெரிய மனையிடத்து விடரினகண் அரிய கருகெல்லியின் இனிய பழந் தைப் பெற்றும் அசனை உண்டு அதனாற் பெறும் பய னையும் பொருட்படுத்தாது, அப்பேற்றினை எமக்குக் கூருது உண்ண அளித்தனை, சினது செயல் சாலவும் வியக்கத்தக்கதே” என்று அருளோடு கூறி மகிழ்க தார மேலும், அமமையார் அவனைப் புறந் விருமடி, “மனை! நீததுறையில் படிக்கின்ற யானையின் கோடுகளைச் சிறாசுள் கழுவுகிறாசுள், அச் செயலால் அந்த யானை அச் சிறாகட்கு எளிதென்று கூறமுடியுமோ? முடியாது, அதுபோல, எமகட்கு எளியனாய் விளங்கும் நீ நின் பகைவாக்கு எளியனாவையோ?

பெரும்! நீ நின் பகைவாககு இன்னாய்” என்று, அவனது எவியஞ்ஞதன்மை, வீரம் முதலியன விளங்குப பல கவிமகள் பாடினா அஞ்சி எனபான் அவறறைக கேட்டு இன்புறறிஞ்ஞகான்.

5. அவ்வையும தொண்டைமாமும

அஞ்சி ககடுவா யாண்டு கொண் டிருந்தகாலே, ‘கொண்டைமான்’ எனனும அச்சன் கரஞ்சி நகரத்தை யாண்டு வந்தான் அம் மன்னனும் படைவலி பெற்றவன் அவன் அஞ்சியைத் தன்னினும் மெலியான் என்று எண்ணி, அவன்மீது போருக் கெழ விரும்பினன். அச் செயதியை யுணர்ந்தான் அஞ்சி. “எனது நாடு, காளானும மலையாளம் உடையகென்பதை அக் கபவன் கருதவில்லை போலும், அவறறைக் கருதாவிடினும் எனனுடைய தோளவலியும் எனனுடைய வாளவலியும் கருதினனோ? அவறறையும் அவன் கருதவில்லை எனக் கொரிந்றது. அவன் தன்னுடைய பேதைமையினால் என்னை எளிதாகக் கருதிவிட்டான் போலும்; நன்று, நன்று அவன் எனமீது போருக்கு வந்தால் தோலவியுறுவான் என்பது நிண்ணம் அவனைப் போருக்கு வாராது தடுப்பதே சிறந்தது எனது ஆற்றலையும் எனது படை வலியையும் அவன் உணர்வேண்டும அவனுக்கு நன்கு உணர்த்த வல்லார

யாவா நமமிடம உளா¹ நன்று, நல்லிசை மெல்லிய
 றான நமது ஓளவைய பிராட்டியாரையே காஞ்சிக்கு
 அனுப்புவோம்” என்று துணிவு கொண்டான், தன்
 எண்ணத்தை அமமையாருக்கு அறிவித்தனன். அமமை
 யாரும் அவள் கருத்திற்கு உடன்பாட்டுக் காஞ்சி
 நகரை அடைந்தாள்.

தொண்டைமான் ஓளவையாரை அன்புடன் வா
 வேற்றான், அதுசுவை யுண்டியை அன்பொடு அளித்
 தான். ஓளவையார கேவலம் தூதராக வந்தவரே
 யன்றி நல்லிசைப் புலவராயும் விளங்கினமையால்,
 தொண்டைமான் அவரிடத்துப் பேரன்பு கொண்
 டான். அவன் அமமையாரை அழைத்துச் சென்று
 அரண்மனைக் காட்சியைக் காட்டினன், பின்னர்,
 தனது படைவலியை அமமையாருக்கு உணர்த்த
 விருமபி, அவரைப் படைக்கலக் கொட்டில்க
 கழித்துச் சென்றான் நிறை நிரையாகப் பல
 வகைப் பேராகருவிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.
 அவை, வெகு சாகசரதையாகவே புதுகாக்கப்
 பட்டு வந்தன. தொண்டைமான், துணைபுத்தே
 படைவலி அதிகம் இருப்பதாக எண்ணி மமதை
 கொண்டுள்ளான் என்பதை யுணர்த்த அமமையா
 அவனது செருக்கை யடக்க விருமபினா, விருமபி,
 அவனை நோக்கி, “வேந்தே! இக் கொட்டிலில் உள்ள
 ஆயுதங்கள் பேராததொழில் இனமையால், பீலியணி

யப்பட்டு மாலை சூட்டப்பட்டுத் தூண்ட வலிய காமபு
 அழகுறச் செய்யப்பட்டு கெய்துகி, காலையுடைய
 இவ்வாணமனைக்கண் உள்ளன செவ்வம் உள்ள
 தாயின் உணவுகொடுத்தும், இல்லையாயின் தனக்கு
 உள்ளதனைப் பலரோடுங் கூடவுண்ணும் வறியோரது
 சுற்றத்தலைவனாகிய தலைமையுடைய எம் வேந்தன்
 அதியமரனுடைய கூறிய அபுதங்களைப் போரில் பகை
 வரைக குத்துகலால் கங்கு நுனியு முறிந்து கொல்லன்
 வேலைசெய்யும் கொட்டிலிலே யுள்ளன” என்ற
 கருத்தை யமைத்துப் பாடினா இந்நில அவர், அந்
 யனை இகழ்ந்தது போலப் புகழ்ந்ததும், கொண்டை
 மாளைப் புகழ்ந்ததுபோல இகழ்ந்ததும், குறிப்பால்
 அஞ்சியின்று வீரம் தொண்ணடமானது வீரத்தை
 விடச் சிறந்தது என்பதைத் தெரிவித்ததும் நோக்க
 கற்பாலன இவற்றால், அமமைப்பாரின் சமயோசித
 அறிவும், களரா மனமும், தைரியமும், அஞ்சியி
 னிடத்தாக் கொண்டிருந்த கரைகடந்த அன்பும் புலப்
 படுகின்றன

ஒளவைப்பா உரைத்தவை கேட்டன்ன தொண்
 டைமான், அவன் அவரை நோக்கி, “ஒளி தங்கிய
 நுதலினையுடைய விறலி! என்னோடு போர செய்ய
 வல்லவா உளவோ நுநது பெரிய இடமகன்ற நாட
 டின்கண்?” என்று வினவினான் அதுகேட்ட ஒளவை
 யார் “அரசே! நீ போர செய்யக் கருதுவையாயின்,

எமது நாட்டின் கண்ணே அடி கருந் கோலுகரு அஞ்
சாது எந்நாமண்டும பாம்பு போன்ற இனைய வீரரும்
உளா, அவரே யன்றி, மன்றின்கண் தூங்கும் பிணிப
புப பொருந்திய முழனிந்து நாறறடி தகலால் எழுந
ஓசையைக் கேட்ட மாகதிரகதே, அது போர்ப்பறை
என்று எண்ணி மகிழ்ம என்னுடைப தலைவன் அநிய
மான நெடுமானஞ்சியுற உளன " என்று பெருநிகழ்
கோடு கூறினா

பின்னா, அமமைபா அங்விடம் விடைபெற
றுத தகடுரை யடைந்தா, காஞ்சியில் நடந்த செய
றியை அஞ்சிகருத செளிவுற வெடுகதுக 1. 11 இருந்
தனா

6. கோவலுர் புத்தம்

மேற்கூறிய செய்கி நிகழ்க சிறிந் காலத்துக
குப பின்னா, திருக்கோவலுரை பாண்டு வரக 'மலைப
மான திருமுடிக்காரி' என்பான் பல சிறறாசாகளைப்
போரில் வென்று வென்றிகொண்டு, கண்ணை வெலை
வல்லா ஒருவரும் இலா என்று மமகைகொண் டிருந்
தானா அகளை புணர்தான் நெடுமானஞ்சி, அவ
னது செருக்கை யாட்ககயிற் கனது புகழ்ப்பாப்ப
வும விருப்பங் கொண்டாள், நாலவகைப்படைகளை
யும் தாட்டினான், தாட்டி, இனாவேட்ட பெரும்
புலிபோலப் பறைவன் மீது போ செய்யச் சொன்னா,
திருக்கோவலுர் மதில் வளைந்தாள், அந் நெடுமா

வஞ்சி தனது மதிறபுறத்தே போர செய்ப வகத்துள்
 ளான எனபதை புணராததான 'காரி' உணராததும்
 அவன் வெநகறுகண் வெகுளியினால் வெயதுயிர்த
 கான, "ஆ! ஆ! இநத அஞ்சிகும இவனது
 தண்டனுக்கும எளிபேனோ யான?" என்று வெகு
 ணடு கூறி, கடம புயங்கள் குலுங்க நககான. பின்
 னும் அக காரி, "நன்று, நன்று,

முழைக்கணின் வாளி முகக்கெளி தெனக்களிது
 முட்டியெதிர் கிடடி வருமோ?

வெகு நன்று, எனது வலியை முற்றும் உணராததும்
 இநத அஞ்சிபென்பவன யாதும் அறிபாத பிறரபோல
 என்னை எதிரக வந்தது விபக்கத்தகத்தே, என்னை
 நீனைப்பளவில வெலை எளிதென்று எண்ணினன்
 போலும்" என்று கூறித் தனது சேனைத் தலைவனை
 நோக்கி, "வேழம், இரகம், புரவி, வெம்படைஞர் என
 றீனைய நம் படைபொடு விரைந்து சென்று அஞ்சியை
 அஞ்சாது எதிரகதுச் சமா தொடங்குக" என்று
 கூறினான் பின்னா, அவனும போரக்கோலங்
 கொண்டு, சன புரவியி னவாந்து சென்று கடுமபோர
 புரிந்தான்.

அஞ்சியும் கனது கோளவலியையும் வள்ள வலி
 யையும் காட்டினன் பகைவா சேனைபாகிய ஆழநக
 கடலிலே அஞ்சி யென்னும் மாககலம் ஒடிற்று.
 அஞ்சி பகைவிராகளை வீழ்த்துருட்டினான், யானை

கணையும் தோகணையும் அடைபய பிடித கடி கதுச- றேனை
யைச சினனாபினைமாக்கினன் , தோ மேலும், மாமே
லும், வெண்கோட்டுக காாமேலும், காலாட்கள் கம
'மேலும், அம்புகளைக் கண்டு விலகியோடாக வீராதம
மேலும் வெஞ்சாங்களை அஞ்சாது பொழிந்தான் அஞ்
சியின் போரத்திறங்கைக் கண்டு காரி பெருவியப்
பெய்தினன். அவனது படை நிலை கலங்கியது ,
வீரா மனங் கலங்கினா

இக் காட்சியினைக் கண்ட ஒளவையார ஒருபுறம்
மதிமுச்சியையும் ஒருபுறம் துக்கத்தைதாழ் அடைந்தாா ,
அஞ்சியது போரத் திறங்கைக் கண்டு களித்தாா .
அஞ்சியோடு வீணே போராசெய்து, தன் படைபை
நாசமாகும் காரியின்து அறிபாமைக்குப் பெரிதும்
பனம் வருந்தினா , அஞ்சியது ஆற்றலை அவனுக்கு
எடுத்துக் கூறிப் போரை பொழிந்தது அஞ்சிக்கு அடங்
வப்போமான கூற விருமபினா அவா காரியையும்
அவனது படையும் ரோக்கி, “எம் வேந்தன்
போர செயதற்குப் புடைபெயர்ந்து, உலாவி, விருமபி
உறைகழித்த வான்கள், பனத்தகாரது உடலின்
தகையின் கண்ணே முழுசுப் பதிறது வடுபபட்டு வடி
விழந்தன. அவன் வேல்கள், குதுமபர சோகத்
ஆணைகளைவென்து, அப் பனைவாது நறிய மதுவை
யுடைய நாட்டை யழித்தலாறு சனையோடு பொருந்
திய கரிய காம்புடனே ஆணி கழன்று நிலை கெட்டன

அவன் கவிதைகள் கீழ்ப்படிந்தால் தடுக்கப்பட்ட
கதையைப் பொறுத்து பகைவரது அரண்மனை யழித்தலால்
பெரிய தந்தையகன்ற கட்டிய பூண்கள் கழன்றன
அவன் பரிகள், பரந்தவரது போடுதலால் வீரரது
பொன்னாறு செயம்பட்ட பசியமாலையையுடைய
மார்பு உருவழியும்படி ஒடி உழுகுத்தலால் இரத்தக்
கறைபட்ட குளம்புகளை யுடையவரின் அஞ்சியோ,
நிலவுலகத்தைக் கன்னுள்ளே யடக்கும் கடல் பேரன்ற
படைபையுடையவன், பொன்னால் இயன்ற துமையக்
கண்ணியையுடையவன், கழல்வடிவாகவும், கிண்ணி
வடிவாகவும் செய்து செய்து கீண்கள் துணைக்க
கேட்பதை யுடையவன் போக்களத்தில் அவ
னால வெகுளப்பட்டோ பிறைக்கல் எங்கே யுளது?
நெல்வளம் மிகுந்த உய்களுடைய ஊர்கள் உங்
கட்கு உரித்தாக வேண்டுமென்று உன்னுவீரரின்,
அவனுக்குநீவித் திறை கொடுக்கவேண்டும அவ்வாறு
திறை கொடுக்க நீவிர் மறுப்பீராயின், அதற்கு அவன்
உடன்படுபவன் அல்லன் அவனது வீரத்தை யான்
எடுக்கக்கூறியும் நீவிர் தெளிவீராயின், நீங்கள் உங்
கள் உரிமை மகளிரது கோளைப் பிரிந்துறைதல் விடப்
பன்று ஆகலில், அகளை யோசித்துப் போர செய்யு
மின், இன்னும் வேண்டுமாயினும் எங்கள் மாபெரு
வேந்தனாகிய அஞ்சியின் ஆற்றலை அறைகுவன் கேண்
மின், ஒரே நாளில் எட்டுத் தேரைச் செய்யும் தச்சன்

ஒருமாகங் கூடி கருதிச் செயப்பபட்டதோர் கோக
காலை யொப்பன் எங்கள் மனனை” என்று இவ்வா
றாக அஞ்சியின் தனிப்பட்ட ஆற்றலையும், அவன் படை
வலிபையும் தெளிவுறப் பகைவாகரு எடுத்துக் கூறி
னா

அமமையார் இகதுளை எடுத்துரைக்கும் காரி,
போர செயதலில் பெரு விருப்பங் கொண்டவனாகவினா
போரை நிறுக்காது பொருநான் மிக்க படக்கூறியென?
காரியின் படை யறிந்தது. காரியும் அஞ்சிகரு ஆற்றலு
அஞ்சியோடினான் கோவலூர், அஞ்சா நெஞ்சம்
படைத்த அஞ்சியது ஆட்சிக்குட்பட்டது அவனது
போரத்திறத்தைக் கண்ணுற்ற பாணர் என்னும்
பெருமபுலவர் அவனைப் பலவாறு புகழ்க்குது போற்றி
னா அமமையாரும் அகமகிழ்ந்து அஞ்சியை நோக்கி,
“உன்னுடைய முன்னோர்கள் தேவர்களைப் போற்றி
வழிபட்டனா, அந் தேவர்களுக்கும் வேள்விகளை அறு
றியை அருந்தவித்தனா அவற்றால், அவர்கள் பெறு
தற்கரிய கருமபை விண்ணுலகினின்றுப் பண்ணுலகிற
குக் கொண்டாந்தனா , கடலுக்குட்பட்ட இவவுலகின்
கண்ணே சமகாததை நடத்தினா. நீயோ, பொன்னாற்
செயப்பபட்ட வீரக்கழல் புனைந்த காலினைபுடைய ,
பெரிய பனம்பூ மாலையை யணிந்தாளாய் , பூநிறைந்த
காலினைபுடையாய் , நரம்புலராத புலாலைபுடைய நெடிய

வேலிநையுடைய ; பிறவேநகரது கொடி முதலிய அடையாளங்களைப் பெற்றுள்ளாய் ; நாடுதலையுடைய ஒரு நாளும் நீங்காத அரசவுரிமையைத் தப்பின்றுகப் பெற்றுள்ளனை , இவற்றுடன் அமையாது, புதிய போரை விருமபி ஏழு அச்சரோடு பகைகது, அவருடன் போராசெய்து வெற்றி பெற்றாய் , அவ்வாறு வெற்றிபெற்ற அந்த நாளினும் பாடும புலவாங்குப் பாட முடியாத அடங்காப் புகழையுடையவனாய் , நீ மாறுபாடுமிகக் கோவலுரை யழித்த இறமைநாளும் நினது வலிமிகக் தோளைப் பாணன் தன் புலமைப் பெருவலியாற் பாடினன ” என்று கூறி, புலவராலும் பாடிப் புகழ் முடியாத அஞ்சியது ஆற்றலையும், பகை வென்ற திறத்தையும், பாணனது கவிபாடும ஆற்றலையும் ஒருங்கே வைத்துப் புகழ்நதுரைத்தார்.

இவ்வாறு அஞ்சி கோவலுரை வென்று, தனது அரசாட்சிக் குடபடுதலுப் பின்னா, ஒளவையாருடன் மீண்டு, தனது அரசிருக்கையான தகடுரையடைந் தான்

7 புத்திரப் பேறு

அரசனுக்கு இருக்க வேண்டிய அருங்குணங்கள் அனைத்தினையும் பெற்ற அண்ணல் அஞ்சி, புத்திரப் பேறின்றிப் பெரிதும வருநினன் குடுமபம் என்னும் மாதறெருக குழந்தை கொழுங்கனிபன்றோ ? எத்து

னைத துன்பங்கள் இருப்பினும் குழந்தைகளைக் காணாது அளவில் அவை, 'வெரிவனைக் காணா பனிபோல' நீங்குகின்றன. இவ்வாழ்வானாகரு இமமைச் செல்வங்கன்ற சிறந்தது மககட பேருனறே. அப்பேறநினைப் பெற்றவன் இமமை மறுமை இனப்பங்களைப் பெறுகின்றான் இதற்கைய இப்படி உரிசுட்கெல்லாம் ஒரு தன்மையாகவே அமைந்திருக்கிறது.

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ நிலை, யறிவறித
மககடபேறல்ல பிற”

என்ற நாயனார் வாக்குச் சிறந்திருப்பாலும், குழந்தை யிலலா மனை பாழிடமே யாகும். குழந்தைகள் தம் பிறிய கைகளால் துழுவப்படுமே னென்று, சுவையில் தேவா மிருதத்தைவிட மிகவும் இனிமையைப் பரப்புகாதும், தந்தை தாயார் தம் குழந்தைகளுடைய மொபையை தீண்டுதலால் உடற்கூலியைப் பெறுகிறார்கள், அவர்களுடைய மழலைச் சொற்களைக் கேட்பதால் செவிகளினால் பெறுகிறார்கள் இவ்வாறாய் புகல்வா இல்லாமலை குபேர சம்பதனுடன் இருப்பினும், குடையாவனோ யாம். துறவிகளும் மககளமேல் உள்ள காதலே துறவ கவல்லா ரல்லா, எனின், அக் குழந்தைகளைப் பெறுதலால் உண்டாகும் இன்பத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

“படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ ணெனும்
உடைப்பெருகு செல்வா ஆயினும், இடைபட்ட
குறுகுறு நடந்து சிறை நீட்டி,

இடமும், தொடமும், கவலியும், துழந்தும்,
 நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிரகது(ம்),
 மயக்குது மககளை யிலலோரகருப
 பயக்குறை யிலலதாம வாழும் நாளே "

—புறநானூறு

‘ பண்ணிலாப பாடல போலும், பரிவினா நடப்பு போலும்,
 உண்ணிலா நெய்யிலாமல் உணாடிமும் அடிசில் போலும்,
 பெண்ணிலா இலலம் போலும், பெயரினா வாழ்க்கை போலும்,
 கண்ணிலா வதனம் போலும் கானமுனை யிலலா இலலம் "

—மாயூரத்தலபுராணம்

இவ்வாறு, மககடபேறு மிகச் சிறந்ததாக விருக்க,
 இப்பேற்றினை நெடுங்காலம் பெற்றாநிலலை அநிய
 மான ஆனால், ஒளவையார அவனை வந்து அண்டிய
 பின்னர், அவனது மனைவி நுருநுறான அவள் குல
 கொண்டிருக்கையில் அஞ்சி கோவலரை எடுக்காரன்,
 வென்றி கொண்டு வேந்தன் பிண்டும் தகடுரை
 யடைந்தபோது அரசி ஆண்குழந்தை பொன்றினைப்
 பெற்றிருந்தாள் அந்நற் செயற்பைக கேட்டான
 வேந்தன் ; நகரில் நுழைந்தவுடன் போரக கோலக
 துடனே ஒளவையாரோடு அநதபுராடு சென்றான் ;
 சென்று, பிறந்திருந்த ஆண்குழந்தையைக் கண்டான் ;
 உள்ளத்தில் ஒருவராலும் கண் செய்ப அரிபொரு
 பேருவகை கடல்போல பொருக, அகமலா முக
 மலாந்தான் வேந்தன் எவன்னை நோக்கி, " சிறந்தாரா

பன்னிரண்டாண்டு கப்பலு கடடாதொழிக, எங்
 கும இருசிறையை வாரி வாரி யாசகாமருக கொடுங்கன,
 ஆலயங்களில் விழாகுகள் நடைபெறுக”
 என்று கூறி, மீண்டும் தன் மகவை புத்திர
 வாதசலயம் மிக்கவனுப ஆரவாததோடு நோக்கினான்
 குழந்தை வெகு அழகாக விருந்தது ஒளவை
 யார ஆக கரட்சிமினைக் கண்டு களித்தாரா. அவர்
 செந்தமிழ்ச்சுவை தனியே தமது வாயைத் திறந்து,
 “கையின் கண் உள்ளதுவேலே, காலின்கண் உள்ளது
 போரககோலங் கொண்டபோது அணிந்த வீரககழல்,
 உடம்பில் உள்ளது வீரப்ப, கழுத்தில் உள்ளது
 சரமபுலராத பசியபுண், பனந்தோட்டையும வெட்சி
 மலையும வேங்கைப் பூவுடனே கலந்து கொடுக்க
 உச்சியில் குடிப் பாகவரை வெகுண்டு பார்க்ககண்,
 தவப் புதலவனைக் கண்டும் சிவப்ப நீங்குனதிலலை, அத
 லால், இவனை சின்பித்தவாகளபிழைப்பதுண்டோ”
 என வியந்து கூறி மகிழ்ச்சி படைத்தாரா.

குழந்தை பிறந்த செய்தி நகரமெங்கும் பரவி
 யது. அந் நகரவாசிகள் அதனைக் கேட்ட மாகுறாத
 தில் தங்கள் வயிறத்திறந்து தனயன் பிறந்தாரா
 போலப் பெருமகிழ்ச்சி படைத்தார்கள் அன்று
 முழுவதும் யாவரும் களிப்பென்னுந் கூடலில் ஆழ
 தார்கள், “நமமரசன் நீடுவாழ்க, அவனது தோன்ற

ஹம் நீண்ட ஆயுடைய பெற்று விளங்குக” என்று வாயார வாழ்த்தினா. அவமசகா கற்கண்டும கனிக ஹம் கலந்த நகரத்தார்க்கு வழங்கினா அன்று நல்ல முகாதத்தில அறிவேரா குழந்தைக்குப் ‘பொருட் டெழினி’ என்ற நற்பெயரை இட்டார்கள், அரச ஹம் அடங்கா மகிழுகொண்டான்.

8 மாபெரும்போர

அஞ்சிக் கு அஞ்சிப் புறங்கொடுகது ஓடிய ‘நாரி’ என்பவன் தன் நண்பன் ‘சோமான பெருஞ்சேர லிரும்பொறை’ என்பானோடு சேரந்து ஒரு பெரிய சேனையுடன் அஞ்சியை வறியகந்த துணிந்தான் அவ வமயம் சோமான கொல்லிமலைநாட்டை யாண்டு வந்த ‘ஓரி’ என்பானே முதலில் வெல்ல நினைத் தான் அதனை யுணர்ந்த ஓரி, தன் நண்பனான அஞ் சியைக் தனக்கு உதவிபுரிய வேண்டினன் அஞ்சியும் அதற்கு உடன்பட்டு, சோழபாண்டிய மன்னரையும் நடனழைத்துச் சென்று சோமானைத் தாக்கினன், கொடுமப்போர நிகழ்கது முடியுடை மூவேந்தரும் மூன்று குறுநில மன்னரும் அப் போரில் நாடுபட டிருந்ததால், சாதாரணப் போராயிராது, அஃது மாபெரும் போராகவே யிருந்தது

முடிவில் சோமான அஞ்சியையும் இரு பெரு வேந்தரையும் ஒருங்கே வென்றான் சோழபாண்டியா தத்தம் நாடுகோக்கி ஓடலாயினா. அஞ்சி, சோமா

னுக்கு 'அஞ்சிக் தகடு' கோட்டைக்குள் புத்தூது
கொண்டான். சோமானும் அவனை விடாது, பின் பற
றிச் சென்று தகடுரை முற்றுகை யிடடரன் அஞ்சாக
நெஞ்சம் படைக்க அஞ்சி எககாரணத்தாலோ சோ
மானை எககக்க தயங்கினன் அநகண்ட ஓளவை
யார் அவனுக்குப் பேரில் உறசாகம் உண்டாகக் கண்
னினூர் அவர் அவனை நோக்கி, "வேகதே! மலை
சாரலில் உறையும் வலிமைபுள்ள புலி சீறின, எநிகது
திறகவல்ல மானினம் உளவோ? குரயிறு கொடுக்கது
எழுந்தால் மயங்கி வானிடகதும் திசையின கண்ணும்
செந்நீர்த் திருள் உண்டோ? பாரகநின் மிகுதி
யால் நிலத்திற பதிகத் சகடகநின் ஆழசகியைப்
போக்க மணற் பரககவு, கறபிளககவும் நடககவல்ல
மனச செருக்குடைய கடாவிற்றுக செலலறகரிய
துறையும் உண்டோ? அவை போல, நீ ஆமாககளம்
புத்தூதால் இம் மண்ணுலகில் உறது ராட்டைக்
கைப்பறறி ஆவாரிககும் விசரும உளவோ?" என்று
கூறினார்

அமனையின் மொழி வேதவாககிய மென்று
கருதும் மனப்பானமை யுடைய அஞ்சி அவர் உறைத்
தவைகேட்டு, மனத்தெளிவும் உறசாகமும கொண்டு
போருக கெழுக்கான, பகைவனது சேனையைச்
கினனாபினப படுத்தினான். சோமானது குகினா
விராகளிறு பலா உயிர் தப்பினூற் போது மென்று ஓட

டம் பிடித்தனா அஞ்சியின் சேனைபுற சேரமானால் அலைக்கழிக்கப் பட்டது அஞ்சி, சிறிது நேரம் கடும போர புரிந்தான், முடிவில் பகைவா படைகளால் புண பட்டான்

தம் வேந்தர் பெருமான போரக் களத்தில் புண பட்டு வருந்தி நிறுத்திக் கண்டா ஓளவையார் அவர் அவன் முன் சென்று அவனை நோக்கி, “பெரிய தகை மையை புடையாய்! நீ சீரிய புண்பட்டபடியால் உன் னால் பலர் மாண்டனர். திண்ணிய பிணிபடையுடைய முரசும் இழுமென்னும் ஓசையை புடையகாய ஒலிக், மேற சென்று போரை வெல்லுதல் இனி எங்கே யுளது?” என்று அவனது போர விறகைக் கொண் டாடினா அது கேட்ட அஞ்சி மகிழ்வெய்தி, பின்னும் போரை விருமபிடிவனுப்ப பகைவரை எதிர்த்தான் அவ வமயம் சேரமான விடுதல் படை பொன்று அஞ்சியின் மார்பிற பாயந்தது. அந்தோ! இவ்வலாகு வரம்புமீறி அளிகது வந்தவனும, வீரலட்சுமி தங்கப் பெற்ற கோள்களை யுடையவனும, நற்குண நல்லொழுக்கம் வாயந்தவனும, ஓளவையாது ஆருயிர் கண்புண வனுமான அநியமான் நெடுமானஞ்சி மண்ணுலக வாழ வை நீதது, வின்னுலக வாழவை எய்தினான்

9. அவ்வையார் புலம்பல்

அஞ்சி இறந்து பட்டதைக் கண்ட ஓளவையார் ஆற்றொழை தாய் அடைந்தா, அவனது அரும

பெருங் குணங்களாக கூறிப் புலம்பினர். “எம் வேத தன் சிறிது மதுவைப் பெறினும், எங்கட்குக் கொடுக்காது உண்ணாது, இப்போது அவ்வாறு எங்கட்குக் கொடுப்பது கழிந்ததே, பெரிய அளவினை புடைய மதுவைப் பெறின, அதனை எங்களுக்குக் கொடுப்பான், யாவர்கள உண்டபின்னா எஞ்சியபகையே அஞ்சி துகர்வான், அது கழிந்ததே, சோறு சிறுளவினை புடைய காயினும் பல கலங்களில் வைத்துப் பலரோடும உண்பன், அது கழிந்தது, மிகவு அளவினை புடைய சோறறின கண்ணுமா வெகு பேரோடு உண்பன், அது கழிந்தது, எனப்போடு கூடிய உணற்புள்ள இடம் முழுவதும் யாவர்கள் உண்டு களிகந் எங்களுக்கு அளிப்பன், அது கழிந்தது, எங்களுக்கு மால் ரூட்டுமபோது புலால் நூறும எங்கள் தலைமையது தான் கொண்டு அளிப்பெருந் மண்ணாறும தனது கையால் கடவுவான், அது கழிந்தது, அஞ்சியது மாபகத்தே கைத்தகவேல் அவனது மாபளவில் மாகதிரம் கைத்த தல்ல, அது அரிய தலைமையை புடைய பாணரது மண்ணையின் துலையில் உருவியும், அவரால் காப்பாற்றப்படும் சுற்றத்தாரது விழிப்பாவையை மழுங்கச் செய்தும, அழகிய சொல்லை ஆராயும் துண்ணிய ஆராய்சியாளரது நாவின் கண் விழந்தும் சென்றது எமக்குப் பற்றுகிய எம் இறைவன் எங்குள்ளானோ? இனிப் பாடுவாரும இல்லை பாடுவோருக்கு ஒன்று ரவாரும இல்லை குளிராத நீர்த் துறையில் பூக்கும் பகனாற்பூ பிறரால் ரூடப் படா

ததுபோல, பிறாகு ஒரு பொருளைக் கொடாமல் இறக
 கும உயிரை மிகப்பல" என்று கூறிப் புலம்பினா
 பின்னும், அவ வம்மையார அவன் இறந்ததற்கு ஆற
 றுது புலம்புவாராய், "அஞ்சி யினற்கு கழிகின்றகாலே
 யும் மாலையும் இனி இல்லாது போகக் கடவன், யான்
 உயிர் வாழும் நாளும் எனக்கு இனிப் பயன் படாமை
 யால், அது இல்லா தொழியடம" என்று கூறிப்
 புலம்பினா

பின்னா, அதியமானது உடல் எரிக்கப்பட்டது
 அவவம்மயம் ஔவையார, "மத்தி, எம் வேந்தனது
 பூக உடலைச் சிதைக்காமல் அவிநிலம் அவி, அல்லா
 மல் சிதைபுமபடி ஓங்கி எரியினும் எரி, ஆனால் கதிர்
 வளை ஒப்பான புகழ் உடம்பு ஒரு காலத்தும் அழியாது"
 என்று, அஞ்சியினது புகழை மேம்படுத்திக் கூறி
 விநகரா

10 பொருடெழினி படம ஏற்றது

ஔவையார முகலிய பெரியோர்கள் அஞ்சியது
 மகனான பொருடெழினிக்கு முடிசூட்ட ஓர் நன்னு
 னைக் குறிப்பிட்டனா குறிக்க தினத்தில தகடுரை
 நன்றாக அலங்கரித்தனா, வீடுகளில் பூண கும்பங்
 களும் பொற்பாஸ்கைகளும் பாலை விளக்குகளும்
 வைக்காரைகள், குலைக்கமுஞ் குலைவாழையும் கரும்பும்
 வஞ்சிக்கொடியும் பூக்கொடியும் ஆகிய இவற்றை

கட்டவேண்டிய விடங்களிற் கட்டினார்கள், தூண்களில் முதது மாலைகளைக் கட்டினார்கள், வீடுகளிலும் மன்றங்களிலும் பழைய மணலை மாற்றிப் புது மணலைப் பரப்பினார்கள்; தூகிற கொடிகளை மாடங்களிலும் வரயில்களிலும் கட்டினார்கள், தெய்வங்கள் உறையும்கோவில்களிற செயயவேண்டிய காரியங்களை ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

குறித்த நல்லோரையில் பெரியோர் பொருட் டெழினியை மங்கள நீரில் நீராட்டினர்; அரசன் அணிய வேண்டிய ஆடை யாபரணங்களை அணிவித்தனார், பூமாலைகளைப் புனைந்தனர், கல்லைச் சாந்தங்களைப் பூசினார், இவ்வாறு அரசு கோலத்தோடு விளங்கிய பொருடடெழினி அரசு மண்டபத்தை யடைந்தான்.

பின்னா, செயயவேண்டிய சடங்குகள் முறையே செய்யப் பட்டன ஒளவையார் முதலிய பெரியோர் மணிகள் பதித்த முடியை எடுத்து வாழ்த்தி, பொருட் டெழினியின் முடிமீது வைத்து ஆசீர் வந்ததனார் பலவிசை வாத்தியங்கள் முழங்கின. நான்மறைக் கிழவா ஆசி கூந்தனார் பொருடடெழினி செங்கோலைக் கையில் ஏகதினான்

அவ்வமயம் ஒளவையார், பொருடடெழினியால் குடிகள் சமாதானத்தையும் களிப்பையும் அடைவார்

கள் என்ற கருத்தை வைத்து, அரசனை கோக்கி,
 “உயாநோய்! நீ, திங்களாகிய நாள நிறைந்த மதியை
 பொய்யை. ஆதலின், நின் நிழற்கண் வாழும் சூழ்கட
 குக துன்பமாகிய இருள் எவ்விடத்துள்ளது?” என்று
 அவனது நற்குண நற்செயல்களைக் குறிப்பாக வெளிப
 படுத்திப் புகழ்ந்தான்

பெரியோர் ஆசியாலும், இறைவன் இன்னருளா
 லும் பொருட்டெழினி நற்குண நற்செயல்களை புடை
 யவனாய் வறியோர்க்கு வழங்கிச் செங்கோல் மன்னனாய்
 அரசாண் டிருந்தான்

IV. வள்ளல்—குமணன்

IV. வள்ளல்—குமணன்

1 குமணன்

கொங்குமண்டலம் என்பது தமிழ் நாட்டில் உள்ள மண்டலங்களில் ஒன்று. அது சேலம், கோயமுத்தூர் நிலகிரி ஜில்லாக்கள் சேர்ந்த நாடாகும். கோயமுத்தூரைச் சேர்ந்த உடுமலைப்பேட்டை, நாலூர்காவில் 'குநிரை மலை' என்னும் ஓர் மலை உள்ளது. அதற்கருகில் 'குழுமம்' என்று ஓர் ஊர் உளது. இம் மலை சுமார் ஆயிரக்கூறு முந்தாது. ஆண்டுகடங்கு முன்னர் 'முகிரை மலை' என்ப பெயர் பெற்றிருந்தது. குழுமம் என்னும் பற்றி, 'குழுமூர்' என்ற பெயருடன் இருந்தது. இக் குழுமமும் அதனைச் சார்ந்துள்ள முகிரைமலையும் சில அரசரால் ஆளப்பட்டு வந்ததாகச் சங்க நூல்களால் தெரிகிறது. வருடங்கள் ஆக ஆக, ஊர்களின் பண்டைப் பெயர்கள் மாறுகல் இயல்பே. பாதலால் 'முகிரை மலை' 'குநிரை மலை' என்றும் 'குழுமூர்' என்பது 'குழுமம்' என்றும் வழங்கப்படுகிற கெனப் தில் ஐயம் ஒன்றுமில்லை.

“அலங்குணை புரவி வையவொடு சினைது

கிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூததுமபை

நீரைப் பதினமரும் பொருதுகனக் தொழியப்

பெருஞ்சோற்று மிகுபகம் வரையாது”

கொடுத்த சோமான பெருஞ் சோழன் உதியன்
சோலாதன் இந் நாட்டை ஆண்டு வந்ததாகத் தெரி
கிறது.

“ பலலான குன்றிற் படுகிற சோநக
ரல்லான பரப்பிற் குழுமூர் ஆங்கண்
கொடைக்கடன னன்ற கோடா நெஞ்சின
உதியன் ”

—அகநானூறு

அவ்நாளை உயாச்சியுற்ற சோழன் உதியன் ஆண்
டிருந்த நாட்டை, அவனுக்கு அனேக ஆண்டுகட்குப்
பின்னா, இமறைக்குச் சற்றேறக் குறைய ஆயிரகது
முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னா, ‘குமணன்’ எனனும
மன்னவன் ஆண்டுவந்தான்

இம் மன்னன், வரைபாது கொடுக்கும் வள்ளற
றன்மையிற் சிறந்தவனென்றே கூறுதல் அமையும்,
தமிழருமையினையும் புலவா பெருமையினையும் நன்
குணாகது பரிசில் நல்கும் பானமையுடையன்

2. பெருஞ் சித்திரஞா

புகழ் மணம் பெற்ற குமணன் கொங்குராட்டில்
முதிரமலை நாட்டை யாண்டு வருகையில், சோழ நாட்
டில் ‘பெருஞ் சித்திரஞா’ எனனும பெயர் வாய்ந்த
நல்லிசைப் புலவா ஒருவா இருந்தாரா இயற்கையில்
அன்னவா இப்பெயர் பெற்றனரோ அன்றி, செயற்கை
யில் வந்த பெயரோ அறிவேம உலகத்து இயற்

கைப பொருள்களைத் தம் கண முதலான புலன அறிவுகொண்டு பலதிறப்பட்ட வண்ணங்கள் கலந்து தூரிகையால் படத்தில் பன்னாளும வருத்தி ஓர் ஒவியத்தைத் தீட்டும சித்திராக காரியைப்போன்று, உலகில் தோன்றும மலை, கடல் முதலிய பெருந்தோற்றமுதற்கொண்டு அணுவளவான சிறு தோற்ற மீறாக உள்ள எல்லாவற்றையும், தமது மன அறிவைக கருவியாகக் கொண்டு, ஆராயந்து உள்ளமாகிய படத்தில் தீட்டி, சமயங் கிடைக்கபோது அகநாட்சியிலே கோயந்து கிடந்த உணர்ச்சியை வடிவமாகி, நற்றமிழை நலமுறப் பயின்ற நாவால் பைந்தமிழ்ப்பாவாகப் பாடுவதில் மிகச் சமாதானத்து பற்றியே, இப்புலவர் பெருமானுக்கு இப்பெயர் வந்தகோ என எண்ணவேண்டி யிருக்கின்றது

இவா, இளமைப் பருவத்திலேயே ஓர் மல்லா சிரியனை யடுத்து நலமுறப் பயின்றவா, முருகு விரிந கொன்றும் தமிழ் மலரைத் தம் அக்கே வைத்தவா, சொற்சுவை பொருட்சுவைபோடு கவிபாடும போற்றல பெற்றவா இப் பெருமான தம் முதிய காயுடனும மனைவிபுடனும் வாழ்ந்து வந்தார் நாளடைவில் புலவாக்குப் பல மக்கள் உண்டாயினா மக்கட்பேற்றினைப் பெற்ற புலவர் பொருட்பேற்றினைப் பெற்றாநிலை இது உலக இயற்கையே அன்றோ? மலாவன, மலைபிட்ட செலவத்தார்க்கு மகிழ ஓர் மகவும காரண,

ஆனால், குழக்கக் கூழ் இலாகாதக் குறைவின்றி மகக்ளைக் கருவான புலவா நாவடைவில் வறுமை நோயால் வாடத் தலைப்பட்டனர்

கலவியறிவு பெற்ற மக்கள் பொருள் இன்றி வாடலும், அது பெருக மக்கள் பொருள் பெற்று வாழ்தலும் கண்கூடாகக் கண்ணினதோடு கலவிக் குக கலை கலைமகள் அவள் பொருட்குக் கலை அலைமகள் ஆவள். கலைமகள் அலைமகட்கு 'மருகி' யாகின்றாள் ஓர் குடுமப்பதில் மாமியும் மருகியும் ஒன்றுபட்டு வாழ்கல அரிதன்றோ? அலைமகள் ஒரு லைப பற்றி யிருநகால், அவனிடத்துக் கலைமகள் நெருங்குவதைக் காணும் ஆனால், அரிதாக இவளிரு மகளிரும சிலரிடத்தே ஒன்றி வாழுகின்றாள் மாமியும் மருகியும் மனம் ஒன்றுபட்டு வாழுகின்ற வில் குடுமப்பத்களை நாடும் கண்கூடாகப் பராக் கின்றோ மன்றோ? இக்காரணத்தாலோ, அவள் எங்க காரணத்தாலோ, புலவரிடம் அலைமகள் அண்ட வில்லை

புலவாது குழந்தைகள் பரிபால பெருந்தாயா உழன்றனர், சிறிதளவு சோறன்றி சமைத்தால், அது, பிளிகைட்கே போதுவதில்லை

இவ்வனம், பிளிகைகள் படும பாடடைகதண்டு சுகியாத புலவாது மனைவி தன் கணவரைக் தவிர விழியால் நோக்கப் புலவா வானத்தை நோக்குவா

ஒரு நாள் புலவா பெருங்கை ஓர் இடத்திலிருந்து சிறந்திகலாநா, “எனனே நமது ஊழலினைப் பயன் இருந்தவாறு! நாம் யாரிடம் சென்று பெருந் கேட்பது? உலகில செலவாராயினோர் பவா உலா என்றாலும், அவா பாவரும் அறிவுடைச செலவாரா காரே! அறிவுடை மகக்கிடத்தே சென்றவனோடு அவா நமது பெருமையையும் வறுமையையும் நன்கு உணராதது பரிசில நலகத தககவா புலவறிவாளா செலவோ யாயினும் நாம் பெரும பயன் என ?

“செலவமவந துறந காலைத செயவமுரு சிறிது பேணா சொல்லன வறிந்து சொல்லா சுற்றமுருதுணையுநோக்கார வெலவதே வினைவதல்லால் மெய்பகை கடிதென நெண்ணா வவலினை வினைவுமோரார மண்ணின்மேல் வாழு மாககா”

—விலலிபாரதம்

நிருவளாகதம் தீநகமிழாலாகிய தேனிணும் இனிய பாக்களை, தமிழின அருமையையும் புலவாது பெருமையையும் கணித்தறியவல்ல பேராற்றல் வாய்ந்த வளவலகனிடக்கனோடு பாடவேண்டும் அவா கனிடம் சென்றால் நமமைப் பிணிகது வருத்தும் வறுமையும் நீங்கும் அவவாறு செலவோம் என்றாலும், கொடையிற சிறந்த வளவலகன காலமாயினரே! என செயவோம்? ஆ! நல்ல போசனை! சுறபோது யாவரும் சிறப்பித்தாக கூறும் தகநோ மனனன ‘அறிக

மான நெடுமானஞ்சி'யிடம் செல்வேன அவனே
நமது வறுமையை யகற்றும் பெருமை வாய்ந்தவன்”
என்று துணிவுகொண்டு, பல நாட்களாக நடந்து
வருந்தி, முடிவில் புலவர் தகடுரை யடைந்தார்

எககாணத்தகாலோ, நெடுமானஞ்சி புலவரைக்
கண்டு வாவேற்கையில்லை, ஒரு நாள் கன ஏவலா மூல
மாகப் புலவர்குப் பரிசில் அனுப்பினான். புலவர்
அவற்றைப் பெற மறுத்து, முனிவுடன் அவனூரை
விட்டு அகன்றார். அகன்றவா, கொங்குநாட்டில்
உள்ள குமணன் வள்ளற்றன்மையிற் சிறந்தவன் என்
பதைக் கேள்வியுற்று, குழுமுரை யடைந்தார்

3 புலவரும் குமணனும

குணமன்னவன் பெருஞ் சித்திரனா முகமன்
கூறி வாவேற்றான் குமணனின் எளிய கன்மையையும்
புலவரை உபசரிக்கும் புனிகவிதத்தைப்புகண்டபெருஞ்
சித்திரனா, உள்ளத்தில் ஒருவராலும் உரைசெய்ய அரிப
தொரு பேருவகை கடலபோல பொங்க, குமணனை
நோக்கி, “மன்னவனே! என்னைப் இரவலாக் குக
தாயவிடுபோன்ற நினது முநிரம்பையும், தரைய
யொப்ப அனபிளைச்செலுத்தும் காருண்ய வள்ளலான
நீயும் இருக்க எங்கடனென்ன குறை! நீ, சுகமேவாழ்க
கடவாய!” என்று புகழ்ந்து ஆசீர்வந்தித்தார்.

பின்னா, குமணன் புலவாககு அறுசுவை உணடி
 அனபுட னளிதகான் புலவாது பைநகமிழுப புலமை
 பையும அவாது நறகுணங்களைபும கண்டு வியந்து, அவ
 ருக்குப் பரிசிலுதரின் கமமைவிட்டு நீங்குவரென நினைக
 ளுப பலநாள பரிசிலநலகாடுருந்தனன் புலவரோ, தாம
 குமணன்னு மாளிகையில் சுகமாயிருக்க, கம தாயும
 மனைவி மககளும எப்பாடு படுகின்றார்களோ என்ற
 ஏக்கமே பெரிதுங் கொண்டா ஆதலால் விரைந்து
 ஊர் செல்ல விரும்பவங்கொண்ட புலவா கனது
 உள்ளத்தன்மைபைக் குமணனுக்குக் குறிப்பாக்க
 தெரிவிக்க நினைக்கார அவர் குமணனை நோக்கி, "பூரக
 அறையவும் வெள்ளிய சங்கு முழங்கவும் வேந்தரோடு
 போர் செய்தவனும, நெடிப் மலைககண ஒலிக்கும
 வெள்ளிய அருவி கலை உருட்டி. யோடும பறம்பு
 நாட்டி-றகு வேந்தனாகியவனும ஆன் 'பாரி வேள்'
 மாண்டன்ன உயாந்த உச்சியையுடைய கொல்லி
 மலைக்குத் தலைவனான 'ஓரிவேள்' உயிர் நீதகனை.
 காரி எனலும பெயருடைய குறிநரையைச் செலுத்திப்
 பெரியபோரை வென்றவனும மாரிபோலும வண்மை
 பையும மிக்க போரினையும் உடையவனும ஆன மலை
 யன்' மண்ணுலக வாழ்வை விட்டான் செலுதகப்
 படாது உயாந்த குறிநா பென்னும மலையையும்,
 கூரிய வேலையும், கூவினங்கண்ணிபையும் வளைந்த
 ஆரத்தையும் உடைய 'எழினி' விண்ணுலகிற கெழநக
 னன். மிகக் குவிராத மலையினகண இருள் செறிந்த

பெரிய முறையினைபுற மலைதகறகு அரிய வலியினைபுற
பெற்ற பெரியமலை நாடஞன 'பேயன்'வானவா உலகிற
புககன்ன திருநதிய சொல்லையுடைய மோசியாரால
பாடப்பெற்ற 'வேன-ஆய' அண்டினை ஆண்டவன்
காலை. ஆசையுறறுத தலை நீனைதது வருவோரது
வறுமைபைப் போகக்கல்ல ரகையையுடைய 'நளனி'
என்பான் புகவுடம்பை நீசதுப் புகழுடையபெயரினை

இவ்வாறாக வளவகைகள் இறந்து பட்டனா
அவாகுடைய பின்னா, கண்டாக்கரு இரக்கம் வரப்
பாடிவரும் புலவாகுடைய பரிசில் நலக யான் ஒருவன்
உன்ன என்பதாக நீ யிருப்பால், திரைபால் பரிசில்
பெற வந்தேன் குமண! உனது பிலையில் வானளவிய
முங்கில மாங்குகள் அநிகமாக உண்டு அகே மலையில்
சுரபுனை மாங்குகளும் அநிகம் அவறறுடைய பல மாங்கு
களும் ஒவகி வளவகைநான் குங்குகள் நினை மலை
யில் அநிகமாக வாழுகின்றன பலப பழகதைப் பறித்த
கடுவன், பஞ்சுபோன்ற மயிரை யுடைய தலையைப்
பெற்ற மந்திரைக கையாற குறி செயற ஆழைகுகும்
பானமை யுடையது புது வருவாய இடையறது
வரும் நல்ல நாட்டினைபுற பெறறுள்ளாய முகிரைமலைக
குத தலைவ! உலக முழுவுறும் விளங்குகின்ற புகழினை
புற, அழகுடன் அமைக்கப் பெற்றதோரினை உடைய வள
ளால்! நீ எடுக்கப் பட்ட வேல புகழு மேம்பட வண்ணமை
யுடனே பகைவரிடத்து உபாக" என்ற கூறினா.

புலவா மீண்டும் குமணனை நோக்கி, “காவேலேஸ்
 திய குமண! வெற்றிப் புகழ் கொண்ட வணசயிலலாக
 சிறந்த குடியிறு பிறந்து இசைபுடன் விளங்கும் எந்
 தலே! திண்ணைப் பாடிய யான், நீ கனிப்பிராறி கொப்பு
 களையுடைப் களிற்றைக் கரினும் வேண்டேன். நீ
 மனம் உவந்து சிறிது பொருளைக் கரினும் அகைய
 பெரிசாக எண்ணி மகிழ்வேன் என்று தாய் மருவி
 மக்கள் இவர்கள் படும் துன்பத்தைச் சற்றே கூறுவேன்
 கேட்பாயாக என்று அன்னை பெரிதும் வயது
 முநிராதவ ளாகலால் இன்னும் நன்னாயிர போகநிலை
 என்று சொல்லிக்கொண்டு வாழும் நாட்களோடு பல
 வாறு வெறுகதுக் கான பிழைத் தன்னுகோலையே
 காலாகக் கொண்டு, நடக்கவும் சுகநிறை நலையிர
 உடையவளாயும் கண்கெட்டவளாயும் உணவிலலாக
 வளாயும் வருந்திக்கொண்டிருக்கின்றாள் எனமனை
 விபோ, பசந்த மேனி உடையவள் வறுமையால்
 பெரிதும் பெரிதுள்ளாளாகலால் பால் அற்ற தான
 களை புடைபவள், மேலும் குழந்தைகள் வறுமைய அக
 கனங்களை மெல்லநால் வரி பொறுக்க மாட்டாது
 வருந்துகின்றாள் உணவிற்கு வழியின்றி, குப்பையில
 காளுக் முளைத்த கீரையினது முன்பு கொப்பப்பட்ட
 கண்ணிலே கிண்குக் முநிராத துளிரைப் பறித்து உப
 பின்றியே நீரை உலையாகக் கொண்டு அடுப்பில் ஏற
 நிக் காய்ச்சி, மோர் இல்லாமலும் சோறு இல்லாமலும்
 வெறுங் சீரையையே உண்டு உயிர் வாழ்கின்றாள். மாசு

படிந்த கிழிபட்ட சக்தையை உடுகறியுள்ளாள் இத
தகைய நிலையில் உள்ள அவளும், குழந்தைகளும்,
எனது அன்னையும், எனது சகோதரமம் மனம் மகிழ்ந்து
நினைவாழ்வுதருமபடி எனக்கு நீ மனம் உவந்து
பரிசில் தரு அனுப்புவையாபின் நனது நீ மன
மகிழ்ந்து தரும் பரிசிலேயே யான் விருமபுனைவேன்”
என்று, என்னெஞ்சமும் கலையுமபடி வெகு அழகாகக்
கம வலுபையை வாணிக்குதா

பின்னரும், அப்புவா நோமரன் வள்ளலை
நோக்கி, “கனிகை வெப்பதரால் கிரித புலையுடைய
கூடு துளிகளும்படி மழைத் துளியைப் பொழிந்தாற
போல, புலவர்கள் பரிபால வாடும் உடம்பும் குட
ரும் குளிருமபடி, பொன் வட்டில்களில் காரிபடைய
யுடைய கொழுதிய துவையலுடன் நறுநெய் யடி
கிலே யீட்டு வட்டி, ‘புலவர்கள் கேட்காதி வாழ்வா
களாக’ என்று வாழ்த்தி, அவர்கள் மனம் மகிழ்வு
படி, பொன் அணிகளை ஒப்பாது கொடுத்தது தன்
நண்பரிடத்துச் செய்யும் அன்பினும் பணமடங்கு அறிக
மான அன்பின் எங்கள் பால் கொடுத்ததுகின்றான் முநிர
மலைக் கலைவனாய் குமணவள்ளல் என்று பஞ்சம
சொல்ல, அதுகேட்ட யான் விரைவுடன் நினபால்
வந்தேன் என மனையில் உண்ணப்படும பொருள்
ஒன்றும் இன்மையின், அற்ப மயிர முடியையுடைய
என்று புதலவன் பாலில்லாத வறுமைய தனமகளைப்

பல முறையும் சுவைநதுப பாலபெருஞாய அழகின
முன, பின்னா, கூழையும் சோறறையும் வேண்டி
வினாநது உள்ளே சென்று, ஒன்றும இல்லாத மட
பாண்டங்களைத் திறந்து திறந்து பார்த்து கண்பினாநது
அழுவன் அவனைப் பார்த்து அவன் அன்றை,
'புனி வருகிறது' என்று அவனுக்கு அச்சத்தை
புண்டாகக் அவனது துயரைப் போக்க முயல்
வான் சிறுவன் தணியாதுகைக கண்டு மனம் வருந
தியவளாய அவனை நோக்கி, 'மைந்த! நின் பிதாவை
நினைந்து, வெறுக்க நின் மனநிலை காட்டுக' என்று
கூறுவன் இயங்கனம் வருந்தும் என மனைவியும் மக
களும் மகிழுமாறு பரிசில் தந்து விரைவுடன் எண்ணைப்
போக விடுவாய" என்றான்

மேலும், புலவா சிகாமணி முநிரமலைத்தலைவனை
நோக்கி, "வென்றி மிககோய! கடவு குறையுமபடி
நீரை முகந்து சூலகொண்டு, வேண்டும இடங்களிற
பெய்யும் மழை நீங்கிய கோடைகாலத்தில், உல
கத்து உயிரகள் எல்லாம் சென்று உண்ணுகற்குக்
கவகை பாற்றின் வெள்ளம் பெருகக்கெடுத்து ஓடினாற
போல, எங்கட்கும் பிறாக்கும் உபகாரத் தலைவனாய்த்
தோன்றி விளங்குகின்றனை ஆகலால் வழி பறிப்போர
இரவலரை அடித்துத் துன்புறுத்திச் செல்லா வாய்ண
மும், அக் கொடியவரிடம் இருந்து சபதிக் தாமகொண்
டோடவும் தக்கதாக நீ எனக்குக் கொம்புகளை புடைப

யானை யொன்றைத் தருவாயாக நீனாளு கொடுக்கப்
படும பொருளைக் கண்டு அவர்கள் களிப்புறறுத தம
வறுமையைத் தொலைக்கத் தக்க பரிசிலை நல்குவாய்
பனை போன்ற கையையும், விளைகது முதிர்ந்த தந்தை
களையும் உடைய யானையை யான் விரும்புகின்றேன் ,
அகன் மீ தமாந்த, அகன் நெற்றிப் பட்டம் விளங்க
வும், பகல் மணிகள் மாறி மாறி ஒலிக்கவும், தலைமை
தோன்ற அரசு யானைமீது செல்ல விரும்புகின்றேன் ,
சூழ்மை வளவிலே! என் வறுமை பின்னே நீன்று
தரத்த உண்டு புகழ் முன்னே நீன்று ஈததுக
கொண்டு வர வந்தேன் , வந்த, உனது பெருமையினைக்
குறித்துப் படிய எனது பைங்குமிழ்ப்பாக்களை ஏறறுக
கொள்வாயாக , எனது நிறையும உனது தகுதியினை
யும் அளந்த அவற்றிற்குத் தக்கவாறு பரிசில் அளிப்ப
பாயாக , பெருமானே! எந்நாளும் எனது மிகுதியைக்
கண்டு, அரசா நானுமபடி இவண்ணிடடுப பெயரது
போவேன் , உன் வரட்போரின் முயற்சியையும் சீ
மிக்க செல்வத்தையும் படைப்பையும் பலவாறு புகழ்வே
மாக” என்று வளவின் பெருங் கொடைத் திறை
முதலியவற்றைத் தீயகவியால் புகழ்ந்து பாடி
வாழ்கநி, தாம களிறு பெற விரும்புவதையும் குறிப்பி
பித்தா

புலவர் பெருந்தகை பெருமையோடும பொறுமை
யோடும் பகார்தன் வெல்லாம நன்றிக்க கேட்ட சூழ்

ணன், அவர்பால் பெரிதும் இரக்கமும் அன்பும் கொண்டனன், வீட்டில் அவரில்லாதபோது நிகழும் சம்பவங்களை அகத்தாற் சித்திரித்துக் கூறும் பான்மைகளை பெரிதும் மகிழ்தான். அரசன் உடனே தன் ஆகனத்தினின்றும் எழுந்தது, புலவர்க்கு வேண்டிய வரையில் பாட்டடைக்கோபுரம், பொன்னையும், மணியையும், முகிராமலை விளைபொருள்களையும், சிறக்க களிற்றினையும் அவர் மனம் மகிழும்படி தந்தான். குமணனது கொடைத் திறத்தைக் கண்ட சித்திரனா சித்திரப் பதுமை போல அசைவற்று நின்றா, அவன் கந்த பொருள்களை விருப்புடன் ஏற்று, அகம் களிக்கவும் முகம் மலர்வும், உடம்பு பூரிககவும், குமணனைப் பலவாறு வாழ்க்கி, அவனிடம் விடைபெற்றுக் தம் ஊரை கோக்க நடக்கலானார்

4) குமணன் காட்டிறப்புதல்

பெருஞ் சித்திரனா குமணனிடம் பரிசில் பெற்றுச் சென்ற பின்னர், நாட்டில் பெருங் குழப்பம் உண்டாயது. குமணனுக்கு 'இளங் குமணன்' என்று ஒரு பிள்ளேன் இருந்தான் அவன் கவனி யறிவற்ற மூடன், கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் எனத் தன் மனப்போன்வாறு நடப்பவன் அவன், தன் முனேனான் வருவோராக தெல்லாம வரைபாது கொடுப்பதைக் கண்டு வருந்தினான், 'தன்னிடம் உள்ள பொருள்களனைக்கையும் வறியவர்க்கே வழங்க

சிய பின்னா, துன்பம் அடைபவன் இவனேயன்றோ? இவனுக்குப் பின்னாப் பட்டமேற்பவன் யான் அன்றோ? இவன் இறக்குந் கதுவாயில் அரசாங்கத்தில் பொருள் இன்றி யிருந்தால், வருந்துபவன் யான் அல்லவோ? எந்நிகழ்ச்சிகளைக் கருதி எதையும் இக்குமணன் செய்பவனாகக் காணவில்லையே! நாமாயி லும் அவனிடம் சொல்லிப் பார்ப்போம்" என்று எண்ணினான்.

அவன், தான் எண்ணியதைத் தன் முன்மேனிடம் கூறினான். தருமகுண வள்ளலான குமணனோ அவனது புன் சொல்லைக் கேட்பவன்? கனது இயல்பான குணத்துடனே குமணன் நடந்து வந்தான். அவைகளைக் கண்ட இளங் குமணன் அண்ணல் மீது வெறுப்புற முன், அவனைக் கொன்றுவிடுவதே சரி என்றும் தோ மானித்தான். ஆம் முடிவை அணாதக வள்ளல், இளங் குமணனுக்குப் பயந்தது காட்டி-றகு ஓடிவிட்டான், ஓடி ஒரு குகையில் உறையலானான்.

மன்னவன் மறைந்த வாலாற்றைக் கேட்ட அவனது நாடிக் குடிகள் பட்ட துயரம் கூற முடியாது.

குமண மன்னவன் காட்டி-ற கேகிய செயதியை யுணராத ஆம் மாககாவாழ் மகிகள்,

“மண்செய்த பாவ முன்கென்பா மாமலாமேற்

பெண்செய்த பாவ மகனின் பெரிசென்பா

புண்செய்த நெஞ்சை விதியென்பார பூதலத்தோ
கண்செய்த பாவங் கடலீற பெரிதெனப்பார ”

—கம்பராமாயணம்

“ அநதோ ! தருமம், தலை, பிழைபொறுத்தல்,
அடக்கம், வாய்மை முதலிய நற்துணை நறரெயல்களுககு
உறைவிட மானவன்னோர் சூமணன் ?

‘ காயொககு மனபிற றவமொககு நலம்பயப்பில
சேயொககு முனைன ரெருசெல்கதி யுய்கு நீரான
நோயொககு மெனனின் மருநதொககு னுண்ககு கேளவி
ஆய்ப்புகுங் காலறி வொககு மெவாகது மனனா ”

—கம்பராமாயணம்

இதககைய அரசனைப் பிரிந்து நாம எவ்வாறு
உய்வோம் ? கொடுங்கோல மன்னவனான இளங்குமண
விடமிருந்து நாம எவ்வாறு கவலைமீறி வாழ்வோம் ?
கருணையே ஓர் உருவென வந்த சூமணனைக் காட
டிருகு ஏகச் செய்த இய கொடும பாவிட மிருந்து
சுகத்தை எப்படி எந்நா பாப்பது ? முத்தவனை நீக்கி
இளைப்பவன் பட்டம் அடைகல் எங்ஙனம் ஏற்கும் ?”
என்று பலவாறு சூமணனது புகழையும இளங்
சூமணனது துரோககதையும கூறிப் புலம்பினார் சிலர்,
காடுசென்று சூமணனைக் கண்டு, அவனுக்கு வேண
டிய உணவுப் பொருள்களைத் தினந்தோறும் கொடுக்க
வந்தனர் அந்த யுண்பத இளங் சூமணன், “ என
கமையனது தலையைக் கொண்டு வருவோர் நற்பரிசில்

பெறுவா” என்று பறைபறைவிகதான் எனினும்
என? குணக குணரூப குமணனைக் கொல்ல யாதாம
இசைவா?

5 பெருந்தலைச் சாத்தனா

சோழநாட்டைச் சோநக ‘ஆலூர்’ எனினும் கிராமத்தில் ‘மூலங்கிழார்’ எனினும் வேளாளர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ‘நலவிசைப் புலமை வாய்ந்த பெருந்தலைச் சாத்தனா’ து தந்தையாவா சாதாரணமாக இருக்கவேண்டிய கலையை விட அவரது கலை சமரூப பெரிதா யிருந்தனவென அவர் அப் பெயர் பெற்றார் சாத்தனா க்குக் வயகுடைந்தனும் ஒரு குலமகளை நாயு மணந்து கொண்டார், மகனிட் பேற்றியையும் பெற்றார் பெருஞ் சித்திரனாபை போன்றே இவரும் வறுமைப் பிணியால் வாட்டமுற்றார்

“வள்ளல்களை நாயுச் சொல்லு பரிசில் பெற்று வருவேம்” என எண்ணி, சாத்தனா தம் உரைவிட்டு ஒரு காட்டுவழியே நடந்து சென்றார் செல்வகால குமணனிடம் பரிசில் பெற்றுக் களிற்றின் மீதுவாந்து வரும் பெருஞ் சித்திரனாரைக் கண்டார். சாத்தனாரைக் கண்ட புலவர் களிற்றினினதும் சிழிற்வகை தம் இரு கால்களாலும் சாகதனாரைத் தழுவித் கொண்டார் சாத்தனா, “புலவீர், களிற்றேது? எவ வளம் விடஞ் சென்று மீள்கின்றீர்?” என்று சித்திரனார் வினவினார் சித்திரனார் புலவரை அன்புடன் நோக்கி, “சாத்த

தரே! கொங்கு காட்டில் முதிர்மல்த கலைவனும வள
ளற றனமையிற சிறந்தவனுமான குமண மன்னவனைப்
பாடிப் பரிசில் பெற்று மீள்கின்றேன இக களிது
அவன ரத்ததே. நீர் விருமபி அப பெருமானிடம்
சென்று, உமது வறுமையைக் கூறுக, தும மனமகிழு
மாறு பரிசில் நல்குவன” என்று கூறி விடைபெற்றுச்
சென்றார்

6 குமணனும் சாததனும்

பெருந்தலைச் சாததனார் முதிர்மல்த நாட்டை
யடைந்தார், குமணன் காட்டில் வசிப்பதை உணர்ந்
தார், இங்ங் குமணன் முன்னேன் தலையை விரும
பியதையும் கேள்விப்பட்டார், நேரே குமணன்
இருந்த காட்டிற்கு ஓடினார், வள்ளலாக கண்டனார்.
குமணன் புலவரை வரவேற்றான் புலவர் அச்சனை
நோக்கி,

“நல்ல போரைச் செய்கின்ற குமண! என்று
இல்லத்தில் வறுமையின் கொடுமையால் சமைத்த
லாகிய கொழிலைச் செய்தலை யொழித்ததால் குமிழுகளை
புடைய அடுப்பில் காளான் பூக்கிறார்களின்றது உண்
வின்மையின் பசிபால் வருந்தி என மனைவி மெலிந்த
னள் அவளது தனவர்கள் பால் உடைத்தா யிராமல்
தோலாக தனமையுடனே மடிந்து கிடக்கின்றன பசி
பால் வாடும மைந்தன பால் இன்றி வறுவிப அந்
தனவர்களைச் சுவைத்துப் பார்த்துப் பாலின்மையால்

தாய்முகம் பார்த்து விமயினன் அவனோ விழிமளி
 னினறும் நீரை முகது முததாசு சொரிந்து எனனை
 நோக்கினன், யாதோ கொடையிற சிறநக நினை
 நினைந்து வந்தடைந்தேன் நீயோ, சுரங்கஞ்சுரு ஏறப்
 பரம்புகளை யமைக்கப்பட்ட திருநிறிய நல்ல யாழையும
 யாரச்சனை நிறைநக மததளத்தினையும் உடைய கூகத
 ரது வறுமைபைப் போகதும் வள்ளல்களது குடியிற
 பிறந்தவன் எனது வறிப நிலையை யறிந்நாயாகலின்
 நீ வறுமையுற இந்நிலையினும் உன்னிடமிருந்து பரி
 சில பெருது விடேன் ” எனனும பொருளபட,

“ ஆடுநனி மறந்த கோடுய ரடுபயில
 ஆம்பி பூபத தேமபுகி யழவாப
 பாடி வினமையிற ரோலொடு திரங்கி
 இலவி தூந்த பொல்லா வறுமூல
 சுவைக்கொ றமுடந்தன் மகதது முந்நோக்கி
 நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ மழைக்கண்ண
 மனையோ வெவவ நோக்கி நினைஇ
 கிறபடாந திகினே நற்போந குமண |
 என்னிலை அறிந்தனை யாயி னிநிலை
 தொடுததுங் கொள்ளா சமையலெ னடுக்கிய
 பண்ணமை நரம்பின் பசுசை நலயாழ
 மண்ணா முழலின் வயிரியா
 இனமை தீரக்குங் குடிப்பிறந் தோயே ! ”

என்ற பைந்தமிழ்ப்பா வெண்ணறினைப் பாடினா

தமிழின் அருமைபும் புலவர் பெருமைபும் அவர் பாடிய பாவினினதும் பஞ்சகதிற்குப் படைவேற சூமணன், அகம் மலர் முகம் மலர்ந்தான், புலவரைத் தம்மிரு காவகளாலும் சேர்த்து மார்போடு புலவினை, வறுமை செய்பும் துன்பத்தினையும் புலவர் பாட்டின் இன்பத்தினையும் எண்ணினான், தீயதளி பாடிய கெய்வப் புலவர்க்குத் தாததககது தன்னிடம் யாதுளது என்றெண்ணி எங்கினான் பின்னா அவன் புலவரை அன்போடு நோக்கி, “புலவீர! பாவியேன் வேண்டும பொருளெல்லாம் நயக்கும பஞ்சுவதனனில் வந்தவீர, காடுறையது கடுநதுயா உழவுக்கும் காலத்தில் வந்து கவலகினதீர் எனினும் என? எனது அருமைத் தமரியான இளங் சூமணன் என தலையைக் கொய்து வருவோர்க்கு மிகந் பரிசில் நல்குவகாகப் பறை யறைவித்துள்ளானான் ஆகலின், நீர் எமது தலையை யறுக்கு, அகனைக் குமபி ரிடங் காட்டிப் பரிசில் பெற்றேருவீர்!” என்று முகம் மலர்ச்சியுடன் கூறினான்

சூண்கருனடிய சூமணன் கூறிய நூற்றைக் கேட்ட புலவர் கோமானது மனம் கரைந்தது கண்களில் நீர் ஆறாய்ப் பெருகிறது, செய்வதினான் கொன்று சேற்றது மயங்கி நின்றார். அப்போது சூமணன், “புலவரே! என தயங்கவேண்டும? என்றைக் கிருப்பினும் ஒருநாள் இறக்கவேண்டியதுதானே!

என்றோ மரிப்பதினும் இன்றே மரிப்பது மேல் அந்
 னும் சம்பவம் கிடைக்கபோது சாவது மேல் நான்
 உயிர்துறந்தால் என்கலை எதற்கு உதவப்போகின
 றது? நரிகளும் நாபர்களும் ஊளிகளுமே லியகதக
 தினனும், அவை தின்பயற்கு முன் எனது கலையால்
 உமது வறுமை தீரப் பரிசிலைப் பெறுவீர். 'கமிழ்ப
 புலவரது வறுமைநயக் கொலைக்கக் தலை யீடுகான
 குமணன்' என்ற நற்புகழ் அழையேன பெறலாகாதோ?
 இம்மாத் புடலைச் சமநிருப்பகா முழுந் பயன் என்ன?
 இந்த யாக்கையோ,

‘வினையின் வந்தது, வினைக்குவீர் வாயது,
 புனைவன் நீங்கிற் புலால்புக நடுவது,
 மூகதுவீர் வுடையது, தீப்பினை யிருக்கை,
 பாறின பாரிடம், குறாக கொள்கலம்
 புறநடவ் கரவிற செற்றச சேகரை
 அவை கவலை கையா நழுங்கல
 கவலா ஞானம் கனபு லுடையது’

—மணிமேகலை

இவற்றை யெல்லாம் நீ அறிபா கவா அல்லா,
 ‘காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்’ என்று வள
 ணம் என்கலையால் பரிசில் கிடைக்கும் இக் காலத்தை
 நீ வீணாக வேண்டா, சிலநினைந்த தாபியிடம்
 சென்றால் பரிசில் பெறமாட்டீர் இதோ எனது
 வாளைத் தருகின்றேன், உமது வேலையை முடித்துக்

போகனாக ள்னைத்தையும் துறந்தது, சீராமன் நாட்டை மீண்டும் அடையும் வரையில் துறவி வேடத்துடன் இருந்தான்ல்லவோ? அதற்கைய சகோதர அன்பு வாய்ந்த அரசர் குலத்திலே பிறந்த நீ, சகோதர அன்பிலலா திருத்தல் மிகவும் வெறுக்கக் தக்கதாயுள்ளது” என்று முகவுரையாக இவை யனைத்தையுங் கூறிய பின்னும அவனை நோக்கி, “நிலையற்ற இவ வுலகில் தம் பெயர் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென் நிலைநேதோர் தமது நற் செயல்களால் நற் புகழை நிலைநாட்டி மாயந்தனர். மிகக் செல்வத்தையுடைய மக்கள் இரப்போர்க்குக் கொடாமைமால், புறமுடம்பு எய்தாது ஒழிந்தனர், அவர்கள் உலகத்தோடு ஒத்துப் போதலை அறியாதார். தாளவரையும் தாழ்ந்துள்ளவையும் ஒலிசை தருவன்வுமான மணிகள் மாறி மாறி ஒலிக்க, அழகிய நெற்றியையும் அசைந்து செல்லும் இயல்பினையும் உடைய யானைகளை இரக்கும் புலவர்க்கு அதிகமாகக் கொடுக்கும் அழிவிலலாத நல்ல புகழைப் பெற்ற வலிய குதிரையை யுடைய தலைவனை (குமணனை)ப் பாடி நின்றேன அத் தலைவன், ‘பயன் இன்றியே பாடிய இப் புலவன் பரிசில் இன்றி வாட்டமுறுகின்றனன், வாட்ட முற்று இவன் திருமயிச செல்லல் நான் நாடிழந்து அனுபவிக்கும் துயரினும் அதிகமான தாகும்’ என்று, தன் கூரிய அறிவால் எண்ணிக் தன்னிற சிறந்தது பிறிதொரு நிலை எனத் துணிந்து, தனது தலையை வெட்டிக் தன் கூரிய

வாளை என்னிடம் தந்தான். பேரிற புறங்
கொடாத தன்மை புடையானது ஆரிய செயலை
கண்டு இவ வாளுடனே பேருவகையோடு நின்னிடம்
வந்தேன்” என்று கருக்கொண்ட கொண்டல நீரைச்
சொரிந்தாற போன்று தீதமிழால் சொற்களைப்
பொழிந்தார்

8 பிரிந்தோர் கூடல்

பெருந்தலைச் சாததினா உரைத்தவை எவலாம்
கேட்ட இளங் குமணன் நல்லறிவு பெற்றான், முன்
னோன்று பரந்த சிந்தையையும் விரிந்த நோக்கத்தையும்
எண்ணினான் தமையனுடைய அருளவழியும் கண்
னும், புன்கிரிப்புத் தவழும் பொலிவுபெற்ற முக
மும் அவன் அகக்கண்ணோ கோனறின கான்
செய்த துரோக சிந்தையை எண்ணி உடல் நடுங்கி
னான்; விழிநீர் சிந்த ‘ஓ’வென றலறினான் அவன் புல
வரது தாள்களைப் பற்றிக்கொண்டு, “பெரியா! இன்
னே எனது அண்ணலைக் காண விழுகின்றேன், வம்
மின” என்று அரற்றினான்

புலவர் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து இளங்குமணனை
அழைத்துச் சென்று குமணனிடம் விட்டார் பின்
னோன் முன்னோன்று கழலடி களைப் பணிந்து
பேரற்றி, தான் செய்த கவறுகளை மன்னிக்ருமாறு
வேண்டினான் குணக்குன்றாய் குமணன் தன் இள
வலை மாபுறத் தழுவிக் களிக்தான் பின்னா முடிவரும்

